

หลวงพ่อกันหา สุขกาโม

ใจดี ใจสบาย

Delivery

กฐินทาน

“นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส”

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น
ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

กฐินทาน...

พรุ่งนี้เป็นวันทอดกฐิน เป็นธรรมเนียมที่พระพุทธเจ้า
ประทานให้พระเถรและญาติโยมพุทธบริษัท เป็นความเมตตาของ
พระพุทธเจ้า เป็นประเพณีที่ดีที่สืบทอดกันมา

การทอดกฐินจุดมุ่งหมายเพื่อให้พระเถรได้รับผ้าและ
บริขารเท่าที่จำเป็น เพื่อจะได้ประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อทำที่สุด
แห่งกองทุกข์ คือ “มรรคผลนิพพาน...”

ประเทศไทยเรามีวัดหลายหมื่นวัด ทั้งวัดป่าวัดบ้านวัดเมือง
คลุกเคล้ากันไป จุดมุ่งหมายคือเพื่อเป็นหลักจิตหลักใจให้กับทุกคน
ให้ผู้คนได้ประพฤติปฏิบัติ ไม่ใช่มีไว้เพียงเพื่อทำพิธีกรรมสำหรับ
สวดมาติกาบังสุกุล หรือกิจนิมนต์พิธีต่าง ๆ ถ้าวัดมีไว้เพียงเท่านี้
แต่วัดมีไว้เพื่ออุบลบุตรลูกหลานพ่อแม่ญาติพี่น้องวงศ์ตระกูลให้เป็น
ที่ส่วนรวม เพื่อจะได้ไปรวมกันทำคุณงามความดี

เช่นวันธรรมดาเราอยู่ที่บ้านไหว้พระถือศีล ๕ อยู่บ้าน
แต่วันพระเป็นวันที่จะมาถืออุโบสถศีล หรือมาทำความดีกัน
เด็ก ๆ ก็จะได้ติดตามพ่อแม่ผู้ใหญ่มาที่วัด

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังนุ่น อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

คนเราเกิดมาใช่ว่าจะมาทำมาหากินอย่างเดียว เราต้องรู้จักทำบุญที่วัด ถือศีลอุโบสถ ลูกหลานจะได้เอาแบบอย่าง ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้ ลูกเราก็ไม่มีทางเดิน ไม่รู้ทางที่จะไปในทางที่ถูกต้องทางที่ประเสริฐ

การพูดการสอนร้องตรงกันตรงกัน ก็สู้การทำให้ดูมันอยู่ในนั้นปฏิบัติในนั้นแบบอย่างไม่ได้

เราเป็นเด็กเราก็จะเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต ต้องรู้จักทำวัตรสวดมนต์ นั่งสมาธิ มาวัดก็ต้องรู้จักทำวัตรสวดมนต์นั่งสมาธิ เพื่อจะมีข้อวัตรข้อปฏิบัติ

วัดที่แท้จริงคือข้อวัตรข้อปฏิบัติ ไม่ใช่ที่อยู่ที่อยู่อาศัยอย่างเดียว พระพุทธเจ้าต้องการให้ทุกคนมีวัดคือมีข้อวัตรข้อปฏิบัติ

คนเราทำตามใจตัวเองมันไม่ดี คิดว่าดีแต่มันไม่ดี มันเป็นโทษ มันเป็นเหตุให้เกิดวณเวียนในวิฆฏะสงสาร เรื่องไม่มีก็เป็นเรื่อง เรื่องเล็ก ๆ ก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องใหญ่กลายเป็นเรื่องโลกแตก

ทุกคนต้องมีวัดคือมีข้อปฏิบัติสำหรับตนเอง...

เช่นการสร้างวัด อย่างวัดที่นี้แหละ ถ้าไม่มีข้อวัตร ก็จะเป็นที่อยู่ที่อาศัยที่มั่วสุมที่ชองสุมกันไป วัดที่แท้จริงนั้นก็คือ “ข้อวัตรปฏิบัติ”

ต้นไม้โตขึ้นทุกวัน ที่เราก่อสร้างก็ชำระุดทรุดโทรม คร่ำคร่าไป พระพุทธเจ้าท่านให้เราองย้อนมาทบทวนพิจารณาตนเองอยู่ทุกเมื่อ หรือว่าเห็นแต่ความเจ็บปวดไข้ความแก่ไปแห่งสังขาร แต่ศีลแต่ธรรมเราไม่แก่ไม่เข้มข้น

ให้ทุกคนขอบใจพระพุทธเจ้า ขอบใจที่โลกนี้มีความแก่ ความเจ็บ ความตาย เราจะได้ไม่หลงมากกว่านี้ เพราะพระพุทธเจ้าบอกเราสอน เราก็ไม่พอใจ “มั่วแต่เที่ยว มั่วแต่กิน” กินเหล้าขาว เหล้าแดง ทำตามโลกนิยม แต่เราคิดดูแล้วคนสมัยนี้ทำตามโลกนิยม "โลกก็คือความทุกข์ การทำตามโลกนิยม ก็เปรียบเสมือนแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ..."

เราปฏิบัติตามโลกมาพอสมควรแล้ว ถึงเวลาที่เราจะต้องมาสมาทานศีล

สมาทานข้อวัตรปฏิบัติ เราจะได้มาสร้างวัดที่จิตใจ

ไม่ว่าเราจะอยู่ที่บ้านที่ทำงานหรือที่วัด ก็ให้ถือข้อวัตร
ข้อปฏิบัติให้เป็นหลักของจิตของใจ ให้เราถือเอาอย่างนี้
ถ้าเราไม่คิดอย่างนี้ ไม่ปฏิบัติอย่างนี้ เราก็คือเป็นคนไม่มีศาสนา

"ศาสนา คือ คนทำดีเอาความดีเป็นที่ตั้ง..."

ญาติโยมเป็นพระอริยเจ้าได้ พระณรรณชีกีก็เป็น
พระอริยเจ้าได้ ถ้ามีข้อวัตรข้อปฏิบัติ

พระก็ดี เณรก็ดี ชีก็ดี โยมก็ดี อย่าไปพาพระนิพพาน
ไกลเกินตัว...

พระนิพพาน พระพุทธเจ้าท่านว่ามันอยู่ในกายใจนี้แล้ว
พระนิพพานมันอยู่ใกล้ ๆ นี้แหละ

ส่วนใหญ่เราเอาใจไปอยู่กับอดีต เอาใจไปอยู่กับอนาคต
“มันแบกโลกอยู่อย่างนี้” บ้านเมืองสังคมมันแก้ไม่ได้ เพราะคน
มันทำตามกิเลส เราแก้ไขคนอื่นลำบาก แม้แต่แก้ตนเองก็ลำบาก
พระพุทธเจ้าจึงให้เราแก้ตนเอง

เราเป็นคุณพ่อคุณแม่ เราเป็นใหญ่ในบ้านมันก็ยังหลง
ตนเอง อยากจะพูดก็พูด อยากจะทำอะไรก็ทำ มันจึงเป็นเตาไฟ
ที่ใช้เผาตนเองประจำบ้าน เป็นเตาไฟเผาลูกเผาหลานให้เดือดร้อน

วัดโพธิ์ธรรมาราม ต.เด่นชัย อ.เด่นชัย จ.แพร่

ส่วนใหญ่เราเอาใจไปอยู่กับอดีต

เอาใจไปอยู่กับอนาคต

“มันแบกโลกอยู่อย่างนี้”

บ้านเมืองสังคมมันแก้ไม่ได้

เพราะคนมันทำตามกิเลส

เราแก้ไขคนอื่นลำบาก

แม้แต่แก้ตนเองก็ลำบาก

พระพุทธรเจ้าจึงให้เราแก้ตนเอง

เราเป็นคนใหญ่เป็นคนแก่... เราอย่าไปขี้นบ อย่าไปพูด
มากเกินไป ต้องทำความสงบเย็น ให้ลูกให้หลานเขาได้ยิน ได้รับ
ได้สัมผัสบ้าง

มาทอดกฐินกัมมัฏฐานก็ไม่เค็งหน้าแมลงตนเองอย่างนี้

“อย่างมีความมธุเร่ไม่เกิดกุตล”

เราเป็นพระ พระพุทธเจ้าท่านก็สอนให้ฉลาด เพราะว่า
พุทธะนั้นแปลว่า “ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน” ไม่ใช่เซื่อง ๆ ซึม ๆ
ให้กิเลสจุกจุกอยู่ตลอดเวลาตลอดกาลตลอดเวลา รู้ว่าไม่ดี รู้ว่ามันผิด
ก็ยังยินดี ยอมให้กิเลสจุกจุก อย่างนี้ไม่ฉลาด...!

ต้องรู้จักวางแผนให้ตนเอง เพื่อฝึกจิตฝึกใจตนเอง
เพราะการฝึกตนเองนั้นมันต้องอาศัยเวลา บางที ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี

“มนุษย์ประเสริฐอยู่ที่การฝึกฝนตนเอง ถ้าเราไม่ฝึกฝน
ตนเอง จิตใจมันไม่เปลี่ยนแปลง...”

อย่างคนเราคนหนึ่งขี้เกียจ เราไม่ฝืน ตามความขี้เกียจ
ไปทุกวัน หรือเหมือนเรามีเพื่อนคนหนึ่งมาชวนให้เราไปเที่ยว
ทุก ๆ วัน ถ้าเราไม่ไป ในที่สุดเขาก็ไม่ชวน ความขี้เกียจนั้น
ถ้าเราฝืนเราทนเดี๋ยวมันก็ชนะเอง

ทุกวันนี้ชีวิตเราต้องแข่งขันเพื่อเอาชนะกัน...

การแข่งขันทำมาหากินหรือว่าการแข่งขันกีฬานั้นก็เพื่อเอาชนะคนอื่น เพื่อมีเกียรติ มียศ มีหน้ามีตาในสังคม แต่พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า มันยังเป็นชัยชนะที่ไม่ประเสริฐเท่ากับการเอาชนะตนเอง "ถ้าเราแข่งขันเพื่อเอาชนะคนอื่น พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเป็นคนโง่..."

สมาธิของเราง่อนแง่น จึงไม่แข็งแรง

ก็กลสมันมา...เราจึงไม่สามารถมรกดตนเองได้

ทั้งขอดทาจึงไม่ถึงขอดทากันหมดกำลังใจเสียก่อน

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า “ยอมตายเสียดีกว่าจะยอมแพ้ตนเอง” ถ้าเราเอาชนะตนเองได้มันดี มันประเสริฐ ปัญหาต่าง ๆ มันจะได้หมดไป เรื่องราวต่าง ๆ มันจะไม่เป็นปัญหาอีก

สิ่งภายนอกต่าง ๆ นี้ เราจะว่าดีไม่ดี ไม่ได้สิ่งต่าง ๆ นี้ ดีหมด เป็นโอกาสให้เราได้ฝึกจิตฝึกใจ

ตนเราก้แม่ลกดิ้นะ มีตความติดคว่า

“องกรวงแต่ไม่องกรทำ องกรมรรคธรรม แต่ไม่องกรมกัมติ”

พระพุทธรเจ้าตรัสว่า “ธรรมทั้งหลายย่อมเกิดจากเหตุ”
เราอยากดีก็ต้องทำดี อยู่ที่การทำเหตุสร้างเหตุให้ถึงพร้อม
ผลมันจึงจะเกิดขึ้นได้

โดยเฉพาะพระเรา เณรเรานี้สำคัญมาก ต้องเน้นเข้ามาที่
ข้อวัตรปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ พระพุทธรเจ้า ท่านให้พระเณรเรา
ต้องเข้มแข็งให้มาก อดทนให้มาก

ถ้าทำเท่านี้ก็เท่าเก่า...! เราทำเพียงเพื่อรักษาฟอร์ม
รักษารูปแบบ โกงนหัวห่มผ้าเหลือง บิณฑบาต ครูบาอาจารย์
พระพุทธรเจ้าท่านตรัสว่า "มันไม่เพียงพอ..."

ต้องปฏิบัติให้มากกว่านี้ เติบจนกรมนั่งสมาธิ ทำข้อวัตร
ให้มากกว่านี้ ต้องเชื่อมั่น ในความดี เชื่อมั่นในคำสั่งสอน
ของพระพุทธรเจ้า

วัดสันป่าสักวรวิหาร อ.หนองคาย จ.เชียงใหม่

พระอริยเจ้าท่านจะทำอะไรท่านก็เชื่อมั่นในตนเอง พุดก็ตั้ง ฟังกี่ชัด ไม่กลัวหน้าอินทร์หน้าพรหม ไม่กลัวหน้าไหน ๆ ทั้งนั้น ท่านรักษาความดี ความถูกต้อง

ถ้าศีลไม่ดี ข้อวัตรไม่ดี ความเพียรไม่ดี ก็เปรียบเสมือนทำนา ฟ้าฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล

เราดูอย่างองค์หลวงปู่มั่น ท่านเด็ดเดี่ยวกล้าหาญมาก ดูอย่างองค์หลวงตามหาบัวฯ ท่านเด็ดเดี่ยวกล้าหาญมาก ดูองค์หลวงพ่อบุญญา ท่านก็เด็ดเดี่ยวกล้าหาญมาก

พระเณรทุกท่าน พระพุทธเจ้าท่านไม่ใ้เรากลัวความดี...

ถ้าเรามีความดี ชรรษะก็จะโผล่มาเรื่อง

เมรัยเหมือนหน้าจิมที่พระพุทธเจ้ากล้าเม้น้ำในค้

พระพุทธเจ้าท่านจากบ้านจากเรือนเพื่อมาทำนิพพาน ให้แจ้ง พระเณรเราดูตัวเองว่า "เรามาทำพระนิพพานให้แจ้ง หรือทำนิพพานให้มีดีหลง...?"

ถ้าจะทำนิพพานให้แจ้ง พระเณรเราต้องปรับปรุงตนเอง ให้ดีขึ้น ถ้าไม่ปรับปรุงตนเองอีกไม่นานก็จะเป็นโรคกระเพาะ โรคจิต

ต้องบังคับตนเองให้ได้ ทนต่อความยากลำบากให้ได้

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราเป็นเอตทัคคะในเรื่องการกิน
ไม่ให้เราเป็นเอตทัคคะในเรื่องการท่องเที่ยว สิ่งเหล่านี้ไม่ควรให้มี
ในหมู่คณะสงฆ์ที่ชอบกิน ชอบฉัน ชอบเที่ยว

ส่วนใหญ่มันไม่ข้ามเรื่องกินเรื่องเที่ยว มันอยู่กับตนเอง
ไม่ค่อยได้ไม่ค่อยเป็น จึงจำเป็นที่จะต้องฝึกที่จะต้องอยู่กับตนเอง
ให้มาก ๆ ให้อยู่กับตนเองให้ได้

มีสมาธิ มีศีล จะได้ไม่ตามใจตนเอง...

รถวิ่งเร็วเป็น ๒๐๐-๓๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ลดลงจนมัน
ไม่วิ่งได้ ใจของเราก็ต้องสงบลงให้ได้ในทุก ๆ หน ทุก ๆ แห่ง

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า...

พระเราจะอยู่กับเรื่องกินเรื่องเที่ยว

ไม่สนใจตนขาดจน จะไม่สนใจแต่ตนรจนนั้นไม่ได้

ถ้าเป็นคนร่ำคนรวยแล้วพูดเสียงสูงเสียงต่ำ ถ้าเป็นคนจน
กลับพูดแบบมะนาวไม่มีน้ำ

พระพุทธรเจ้า องค์พ่อแม่ครูอาจารย์

ท่านฝากมาให้ทุกท่านทุกคนสำรวจตรวจดูตัวเองว่า...

เราเป็นคนอย่างไร เราเป็นคนแบบไหน...?

“อย่าได้หลบหน้าหลบหลัง”

ก็เลสเราไม่ตามมัน

มันจะชักดิ้นชักงออย่างไรก็ช่างมัน

ถ้าตายเขาก็เฆาเราอยู่แล้ว...!

เราปฏิบัติต้องไม่ตามโลก ให้เราปฏิบัติตามธรรมตามวินัย ถ้าเราทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้ เราไม่ย่อภาคได้ทุกอย่างมันก็จะเกิดขึ้นเอง มันเป็นธนาคารใหญ่อยู่แล้ว ถ้าไม่อย่างนั้น พระเราจะติดหนี้ติดสิน เพราะเรามัวแต่วิ่งตามโลก หาทรัพย์ภายนอก ไม่หาทรัพย์ภายใน

ถ้าเราประจัญบานกับกิเลส... กิเลสนะ อยู่ที่ไหนมันก็อยู่กับตัวเรา ไม่ใช่ที่ป่าที่เขา เราไม่รู้จักเราก็กองไปเรื่อย แต่มันก็คืออย่างคือพอได้เปลี่ยนอารมณ์ แต่จริง ๆ ก็ต้องประจัญบานกันแบบให้มันรู้แล้วรู้รอด "พระพรชามาก ๆ ต้องประจัญบานกับกิเลส ถ้ากิเลสมันมี..."

พระผู้น้อยหรือโยมก็ต้องประจัญบานกับกิเลสนะ...
เพราะเรายังกินข้าวชาวบ้าน เรากินข้าวเพื่อจะสู้รบประจัญบานกับกิเลส เพื่อชนะกิเลส ให้มันสมศักดิ์ศรีที่เขามากกราบมาไหว้เรา ไม่ใช่เขากราบเราแล้วก็ใจแปล้ทุกที ที่ใจแปล้ก็เพราะเราไม่มีศีล มีธรรม ไม่ใช่เขามากกราบรูปแบบแต่ใจเรามีแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง

พระอริยเจ้าท่านทำได้สู้ได้ เราก็กู้ได้ เรามีตัวอย่างแบบอย่างอยู่แล้วนะ...

วัดสันป่าแดงธรรมาราม ต.ภูทอกมวก อ.ภูทอกมวก จ.พะเยา

ถ้าเราไม่ประพฤติปฏิบัติอย่างนี้ ใจเราก็จะตกต่ำไป เรื่องใจ
เรานั้นก็จะออกไปเรื่อย

พระพรชามากเดี๋ยวก็จะไปหลงรักสาวแก่แม่หม้ายไป...

เรื่องผู้หญิงนี้พระพุทเจ้าท่านไม่ให้เราคิดเด็ดขาด เพราะ
ความคิดเรานั้นเป็นบาป ถ้าคิดออกมาเดี๋ยวปากก็จะพูด
เมื่อบวชมาพรชามาก พระน้อยจะเอาแบบอย่างได้อย่างไร...?

พูดคุยก็มีแต่เรื่องโลก ๆ... รถใครใหญ่ รถใครแอร์เย็นไม่
เย็น ศาลาใครใหญ่ ศาลาใครสวย พระพุทเจ้าท่านตรัสว่าเป็นการ
ทำให้ศาสนาเสื่อม ถ้าเราไม่ประพฤติปฏิบัติ

*"นี่แม่ไม่ได้พูดเองหนา ตูมาอาจารย์ท่านฝากมาด้วยความรัก
แม่เองก็ยังต้องสู้กับตนเองอยู่ // แต่ตอนนี้ใจเย็นมาก // แต่เดี๋ยวนี้ก็ลด
การเมืองเลย ๆ พยายามแก้ไขตนเองเพราะมันแก่แล้ว (พระลูกศิษย์)"*

วันนี้องค์พ่อแม่ครูอาจารย์ฝากธรรมะมาถึงพระเณรและ
ญาติโยม เพื่อพระเณรและญาติโยมจะได้รับประโยชน์
ได้เป็นกำลังใจในการนำไปปฏิบัติต่อไป

ถ้าเราแก้ไขตนเองได้ แก้ไขปัญหาตนเองได้ มันมีประโยชน์มาก เราจะได้มีพระศาสนาที่สามารถอยู่ยืนยาวนาน ลูกหลานเราจะได้มีหลักมีที่พึ่ง

เนื่องในการทอดกฐินปีนี้ หวังว่าพระเถรและญาติโยมจะได้ข้อวัตรปฏิบัติที่ดี ๆ เพื่อจะได้มีวัตรสร้างวัตรที่จิตที่ใจ ครูบาอาจารย์พระอริยเจ้าท่านบอกว่า สร้างวัดภายนอกสิบวัด ร้อยวัดมันง่าย แต่การสร้างวัดภายในเป็นของยาก มันยากแต่มันก็คุ้มค่า มันมีประโยชน์ มันก็สมควรที่จะประพฤติปฏิบัติ

คำวันพุธที่ ๑๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

ณ สำนักสงฆ์ธุดงค์สถานบ้านตาซัด ต.ตาซัด อ.บรรพตพิสัย

จ.นครสวรรค์

เรามีกฐินทำไม...?

การปฏิบัติธรรมเขาทำอย่างไร...? บางคนไม่รู้ไม่เข้าใจ
ทางปฏิบัติ

การปฏิบัติธรรม คือ การปรับใจเข้าหาศีลหาธรรม
ปรับคำพูด ปรับการกระทำของเราเข้าหาศีลหาธรรม

เพราะเราทุกวันนี้ร่างกายเป็นมนุษย์ แต่จิตใจเป็นคน
“คนคือทำไปตามใจ”

มนุษย์คือผู้ที่มีจิตใจสูง ทำแต่ความดี คิดดี พูดดี ไม่ทำชั่ว
ด้วยกาย วาจาจึงเรียกว่ามนุษย์

เราทุก ๆ คนจะเป็นหญิงเป็นชาย เป็นพระเป็นโยม
มันสำคัญอยู่ที่ตัวเอง ไม่ใช่สำคัญที่คนอื่นหรือที่สิ่งแวดล้อม
เราดูตัวอย่างพระพุทธเจ้า ท่านก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ท่านสร้าง
ความดี สร้างบารมี มันสำคัญที่ตัวท่านเอง ท่านจึงได้เป็น
พระพุทธเจ้า

วัดป่าเทพพิทักษ์ธรรมาราม ต.วังนมี้ อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

พระอรหันต์รูปหนึ่งก็สำคัญอยู่ในรูปนั้น... เราดูตัวอย่าง
ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็น พระอริยเจ้าที่ท่านยังทรงธาตุชั้นธัญญ์อยู่
ท่านอยู่ที่ไหนที่นั่นก็มีความสุขสงบร่มเย็น แต่เวลาที่ท่านลาละ
สังขารแล้ว สถานที่นั้นเหมือนจะหมดชีวิตชีวาจนเป็นวัดร้าง
แสดงว่าความสำคัญนั้นอยู่ที่ตัวบุคคล

*"ทุก ๆ คนมีความสำคัญ แต่มองไม่เห็นความสำคัญของ
ตนเอง ทั้งที่พระพุทธเจ้าพระธรรม พระสงฆ์มีอยู่กับทุก ๆ คน..."*

เราไปมองไกลเกินไป มองหาความดับทุกข์แต่ภายนอก
เราไม่ปรับทุกข์ที่จิตที่ใจของเราเอง เราถึงมีปัญหาพลอยทำให้คน
อยู่ใกล้เราก็มีปัญหาไปทั้งหมด

การประพฤติปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งที่สำคัญมาก...

ความสำคัญของเราที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มันสำคัญอยู่ที่
เรามีศีลมีธรรมกันมากน้อยแค่ไหน เพราะว่าตัวศีลตัวธรรมนั้น
คือตัวพระพุทธเจ้า คือพระธรรม คือพระอริยสงฆ์

เรารักษาชีวิตของเรา

ถ้าโรคร้ายไข้เจ็บมันเกิดขึ้น

ถึงแม้จะตัดอวัยวะบางส่วนออกก็ต้องยอม

แต่ก็ไม่สำคัญเท่ากับเรารักษาศีล รักษาธรรม

เรารักษาชีวิตของเรา... ถ้าโรคภัยไข้เจ็บมันเกิดขึ้น
ถึงแม้จะตัดอวัยวะบางส่วนออกก็ต้องยอม แต่ก็ไม่สำคัญเท่ากับเรา
รักษาศีล รักษาธรรม

“การรักษาศีลรักษามธรรมนั้นสำคัญยิ่งกว่า...”

พระพุทธเจ้าท่านมีความรู้สึกนึกคิดอย่างนี้ พระอรหันต์
ท่านก็มีความคิดเช่นนี้ **เราจะรู้สึกนึกคิดเช่นไร...?**

บาปทั้งหลายทั้งปวงมันเกิดขึ้นที่ความรู้สึกนึกคิดของเรานี้แหละ

การภาวนาคือการคิดแต่สิ่งดี ๆ ทำแต่สิ่งดี ๆ พูดแต่สิ่งดี ๆ

**ลองคิดดูนะ ถ้าเรามีเงินเยอะ ๆ จะมีความสุขไหม
ถ้าเราหากไม่มีความสุข...?**

เรากินอาหาร เราพักผ่อนก็ให้ใจสงบ เราต้องการมีเงิน
มีทองก็ต้องให้ใจสงบ

ถ้าเราไม่มีเงิน ถ้าคิดแล้วไม่สงบ คิดแล้วเงินไม่มี มีแต่จะทำ
ให้เป็นทุกข์ ทุกข์เพราะความคิดของเราเอง จะทำให้ทุกข์ทั้งใจ
ทั้งกายเพราะความคิดของเราเองที่พาให้เป็น

เราจะคิดให้ลูกหลานเป็นตั้งใจ ถ้ามันไม่เป็นไปก็ทำให้เรา
เป็นทุกข์ เพราะความเป็นไปมันไม่ได้อยู่ที่เราคิด

ถ้าเราอยากให้คนอื่นเคารพนับถือ ก็ต้องมีศัลยกรรม

คนกาจึงจะเคารพนับถือ

คนเราไม่ยอมรับเคารพนับถือกันง่าย ๆ หรือ...

ถ้าเราไม่มีศัลยกรรม ต้องเคารพตนเองด้วยศัลยกรรม
เราต้องเริ่มที่ตัวเรา เอาอย่างพระพุทธเจ้าเป็นแบบอย่าง

บางที่เราอยากจะทำให้คนอื่นนับถือ บางคนเรียนเก่ง
พระบางองค์เทศน์เก่ง ก็อยากจะทำให้คนอื่นเคารพนับถือ แต่ในใจ
ลึก ๆ เคารพนับถือไม่ได้ เพราะคน ๆ นั้นเป็นคนไม่ดี ไม่มีศัล
ยกรรม มีศัลขาดเศร้ามอง เป็นคนเนาใน เปียกใน มันก็เคารพ
ไม่ได้

เพราะความรู้ที่เรียนมามันมีอยู่ในหนังสือ มีอยู่ในตำรา
มันเรียนมากอ่านมากก็ฉลาด ก็เก่ง แต่ปฏิบัติที่ดีที่มีศัลยกรรมนั้น
เป็นตัวประพฤติปฏิบัติของเราแต่ละคน

ต้องบังคับตนเองให้ได้ คอนโทรลตัวเองให้ได้ มีสมาธิ
เข้มแข็ง ไม่ตามกิเลส ไม่ตามใจตนเอง เอาศีลเอาธรรมเป็นใหญ่
เพราะในโลกนี้ไม่มีใครใหญ่ เพราะมันแก่เจ็บตายด้วยกันทุกคน

จะถือฟอร์มในวัดทำไมในวัด.. พระพุทธเจ้าท่านจึงให้เรา

ถือศีลถือธรรมในวัด

พระพุทธเจ้าท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่ มีบารมีมากขนาดหา
ที่เปรียบที่ประมาณไม่ได้ ท่านก็ยังต้องเคารพพระธรรม เคารพศีล
ท่านจึงวางระเบียบวินัยให้พวกเราเป็นหลักในการประพฤติ ในการ
ปฏิบัติ เราจะได้มีหลักมีจุดยืน เพราะหากเราเกิดมาเป็นมนุษย์นั้น
ถือว่าสำคัญ มีร่างกายมีสติมีปัญญาที่เหมาะสมในการประพฤติ
ปฏิบัติธรรม สามารถตรัสรู้ธรรมได้ ถ้าเราเอาแต่ใจเอาแต่อารมณ์
ยุ่งแต่เรื่องปากท้อง เรื่องอยู่เรื่องกิน เอาโลกเอาลาภยศสรรเสริญ
จนทิ้งศีลทิ้งธรรม พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเราเป็น “**โมฆะบุรุษ**”
ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ได้ร่างกายเป็นมนุษย์แต่จิตใจเป็น
เพียงแค່คน ไม่มีจุดยืนไม่มีหลัก พวกกันเกิดมาหลง หลงในวัตถุ
สิ่งของ หลงในตระกูลชาติชั้นวรรณะ เป็นการเสียชาติเกิด
ที่ได้เกิดมาแล้วได้ร่างกายเป็นมนุษย์ แต่จิตใจเป็นเปรต เป็นผี
เป็นอสุรกาย ทั้งที่ยังไม่ตายก็ตกนรกทั้งเป็น

มันก็น่าหลงอยู่นะ... เพราะความหิวกระหายมันก็บีบคั้น
ความทุกข์ยากมันบีบคั้น การปฏิบัติปฏิปทามันเลยปากกัดตีนถีบ
ดิ่งหน้าดิ่งหลัง มีแต่คันเร่ง ไม่มีเบรก ไม่รู้จักยับยั้งตนเอง
บางที่ไม่เป็นหนี้ก็ไปสร้างหนี้ เพราะเห็นคนประเภทมีแต่คันเร่ง
แต่ไม่มีเบรคห้ามล้อ

ทรัพยากรที่มีอยู่ในโลกมันเป็นของส่วนรวม ทุกคนก็
อยากจะได้เป็นของตนเอง พระพุทธเจ้าท่านก็สอนเราให้แบ่งปัน
ให้ท่านอย่าไปเอาไรต์เอาเปรียบคนอื่น อย่าเอาเปรียบคนอื่นเขา
เพราะทุกคนมันก็ทุกข์ด้วยกันอยู่แล้ว

การทำมาหากินของเราต้องไม่เบียดเบียนใคร ถ้าเรารู้จักพอ

**ถ้าเรานั่งสมาธิทั้งคืนเราก็มืดความสุขเพราะเราพอใจ
จะเดินจะนั่งก็มืดความสุขเพราะเรามีความพอใจ**

พระพุทธเจ้าท่านให้เราหาทางดับทุกข์ทางใจ อย่าไปหาแต่
ความดับทุกข์ทางกายภายนอก เพราะคนเรามีทั้งกายทั้งใจ
แต่คนเราให้อาหารเฉพาะทางกายแต่จิตใจไม่ได้ให้อาหารเลย

อาหารทางใจนั่นก็คือความดีทั้งหลาย คือศีล คือธรรม
คือไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ปล่องใจให้ว่าง ๆ ๕ นาที ๑๐ นาทีบ้าง

คนเราใจไม่เคยว่างจากตัวตนบ้าง จงทำใจให้ใจว่างจากตัวตนบ้าง
จะได้เป็นบุญเป็นกุศล เพราะความดับทุกข์ที่แท้มันอยู่ที่
การดับทุกข์ทางใจ ด้วยการทำให้ใจให้สงบ ให่ว่างจากอารมณ์

คนเราถ้าทำความดี ได้ทำกิจวัตรข้อวัตร รักษาศีล รักษา
พระวินัยให้ดีก็มีความสุข ถ้าทำไม่ดีคิดเมื่อไหร่มันก็ไม่ดี คิดเมื่อไหร่
ใจก็เป็นทุกข์เมื่อนั้น

อย่าติดสุขติดสบายมันจะทำลายตน “กินข้าวก็เสียข้าว
ถ้าขาดศีลขาดธรรม ขาดข้อวัตรปฏิบัติ กินข้าวชาวบ้านก็เสีย
ข้าวสุกเขา”

การทอดกฐินเป็นธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าท่านทรง
สงเคราะห์โลกเพื่อศาสนาจะต้องอยู่ยืนยาว เพื่อทุกคนจะได้
สร้างบารมี

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้พระหรือโยมถือเงินเป็นใหญ่
ไม่ใช่มีพระ ๕ รูป ก็ทอดกฐินเพื่อหาเงินเข้าวัด การคิดอย่างนี้
เป็นการทำลายศาสนา เป็นการคิดที่ไม่ถูก

วัดสันป่าสักวรอุโธธรรมาราม ต.หนองควาย อ.นางทอง จ.เชียงใหม่

เรามีกลิ่นทำไม...?

เรามีกลิ่นเพื่อให้พระได้รับจีวร บริหาร เพื่อให้โยมได้ทำบุญ สร้างบารมี ถ้าเราเน้นเงินเน้นสตางค์นั้นเป็น “กลิ่นบาป...” เป็นกลิ่นเสร้านมอม เพราะใจไม่บริสุทธิ์ เพราะใจมันมีความโลภ ความหลง ถ้าอยู่ในกลุ่มนั้นก็จะเป็นพวกมิถิฆาติภูฏิ **"ถ้าเราได้ทำกลิ่น เราก้ได้เสียสละ เราได้รักษารธรรมวินัย..."**

วัดเรตีมามากที่ครูบาอาจารย์ได้ให้พวกเรามีโอกาสได้ถวาย ผ้านกฐินทุกคน ที่มีจัดคิวกันนั้นเพื่อให้เป็นระเบียบเรียบร้อย แต่จุดหมายเพื่อให้ทุกคนได้ถวายกลิ่น ไม่มีใครใหญ่

กลิ่นบ้านแก่งตีมาก ที่ครูบาอาจารย์ได้มาถ่ายทอดสิ่งที่เป็น ธรรมเป็นวินัยแท้ ๆ ญาติโยมเป็นทั้งคนเฒ่าคนแก่ที่มีอุปการคุณ ต่อพระศาสนา

ต้นไม้มันใหญ่ขึ้นสูงขึ้น แสดงว่าอตมาก็แก่ขึ้น โยมก็แก่ขึ้น บางคนก็ลาละสังขารแล้ว ถึงร่างกายจะแก่อย่างไรก็ช่าง ให้เราเอา ใจของเราเข้าหาศีลหาธรรมกันดีกว่า เพราะนี่คือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับ ชีวิต

มีโยมต่างประเทศเข้ามาก็ให้พวกเราช่วยกันดูแลที่พัก อาหารก็ดี เพราะทุกคนก็อยากจะทำความดีสร้างบารมี

ทุกคนเป็นญาติพี่น้องกันในวัฏฏะสงสาร เป็นญาติกันทั้งนั้น เขาเดินทางมาเสียเงินเสียทองก็เพราะอยากสร้างบารมีด้วยกัน ครูบาอาจารย์ฝากมา ให้พวกเราได้ช่วยกันสงสารเมตตากันมาก ๆ ให้ละตัวละตน อย่าเอาปาก วาจา กริยาไประเบิดใส่กัน โดยเฉพาะ เรื่องวาจาเรื่องคำพูดนั้นสำคัญมาก อย่าให้เป็นปากกระเปิด ให้เป็น ปากดอกไม้ เป็นศีลเป็นธรรม

คนเรานี้ นิสสัยแก่นิสสัยเดิมเป็นคนว่ายากสอนยาก....

ได้ฟังธรรมพระพุทธเจ้าก็เข้าหูซ้ายออกหูขวา จิตใจมันหยาบ จิตใจ มันมีดมน ความประพฤติดู ๆ ที่ทำให้ตัวเองตกต่ำ ไม่ว่าจะพระเณร โยมคนใด ก็ให้รู้ตัวรู้ตนเองเสียบ้าง เพราะคนหนามันก็หนาจริง ๆ นิสสัยเดิม ๆ ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง เพราะหัวใจมันหยาบ เลี้ยงโจร เลี้ยงยักษ์เลี้ยงมารไว้เยอะ

พระพุทธเจ้าเตือนก็เฉยอย่างนี้ไม่ได้... ต้องเอาธรรมะ คำสั่งสอนในโอวาทปาฏิโมกข์มาไว้ทั้งใจและกาย ให้ละความชั่ว ทำกุศลทำความดีให้ถึงพร้อม

ความดีมันไม่ตาย แต่จะตายเพราะความกลัว ถ้าจะตายเพราะความดีก็ในมันตาย ในมันตายไม่เลย

จงภาวนาสว่างสติ... ให้สติสัมปชัญญะกลับมาหาตัวหาใจ
ให้มันสมบูรณ์

คนเมาแล้วทำให้คนอื่นเดือดร้อน หากเมาเหล้าเปียร์
ถึงแมก้ยังไม่เมาเท่าการหลงตนเอง ทำตามความอยากของตน
อันนี้มันเมาหนัก มันเป็นความเมาในตนเอง พระพุทธเจ้าว่าก็ไม่ฟัง
ไม่ใช่ว่าจะเป็นพระพรชามาก เป็นพ่อแม่ปู่ย่าตายายก็ใช่ว่ากิเลส
จะบางเบาไปด้วย การที่กิเลสจะบางเบาได้ก็ต้องมาประพฤติ
ปฏิบัติ ปฏิบัติศีลปฏิบัติธรรมอย่าให้ต่างพร้อย โดยเฉพาะพระเรา
ที่ศีลยังขาดยังต่างพร้อย ก็ต้องกลับลำไม่เช่นนั้น
มันจะเสียหาย มันไม่เหมาะไม่ควร

ทุกคนทุกท่านต้องปรับปรุงต้องแก้ตัวใหม่ อย่าคิดว่าตัวเอง
เป็นคนเก่งคนแน่ เพราะกิเลสมันเก่งกว่าเรา กิเลสมันจะ
หัวเราะเยาะเอากับคนที่คิดว่าตนเองเก่งตนเองแน่

วัดป่าภูก้อน อ.ภูก้อน จ.อุดรธานี

อดที่ผ่านไม่แล้วก็แล้วไม่ เอาจินมัดดีกว่า

ความดับทุกข์ที่พออยู่ได้ พอดำรงธาตุขันธ์อยู่ได้ แค่นี้มันก็ยังไม่เพียงพอ มันสู้ดับทุกข์ด้วยกายด้วยใจเรามีศีล ๕ ศีล ๘ ไม่ได้ มันคนละเกรด คนละระดับกัน

พระพุทธเจ้าท่านให้เราฝึกปล่อยฝึกวางให้มากกว่านี้... เราจะมาถือแค่รูปแบบ แบบฟอร์มว่าเป็นพระณรณเรชี อย่างนั้นมันถือฟอร์ม มันจะเป็นแค่ตัวละครที่หลอกตนหลอกคนอื่น เพราะการเป็นพระเป็นณรณเรชีมันต้องมีใจมีจิต มี “จิตสำนึก” ในการกระทำเป็นการประพฤติปฏิบัติใจด้วยใจของเจ้าของจริง ๆ

ชีวิตนี้ถือว่าน้อยมาก สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่ได้ตั้งใจไม่ได้ตั้งใจก็เป็นสิ่งที่ทำให้เราได้เจริญศีลเจริญสมาธิ อบรมปัญญา

พระพุทธเจ้าท่านขอให้เราเป็นผู้โชคดีในการประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อนำพาตนให้พ้นจากทุกข์ทั้งหมด...

คำวันจันทร์ที่ ๑๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕
ณ วัดป่าที่ป่าราม ตำบลบ้านแก่ง อำเภอครอน จังหวัดอุดรธานี

หมตกิเลส สิ้นอาสวะ...

อะไรที่สำคัญที่สุดที่เราพากันมาบวชทั้งพระไทย พระฝรั่ง พระจีน พระลาว สิ่งสำคัญที่สุดพวกเราที่พวกเราต้องการคือ “สิ้นกิเลส หมตอาสวะ...”

ทำอย่างไรอาสวะของเราถึงจะหมด...?

เราก็ต้องพากันมาประพฤติปฏิบัติ ปรับตัวเองเข้าหาธรรมะ เข้าหาพระรัตนตรัย เอาพระพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง เอาพระอรหันต์เป็นตัวอย่าง มาเดินทางสายกลางตามพระพุทธเจ้า

ทุกวันนี้ส่วนใหญ่เราเอาสายกลางของตัวเอง ติดสุข ติดสบาย ติดชู้เกี้ยวชู้คร้าน

เราพากันมาปลงผมนุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ มันเป็นเครื่องหมาย มันเป็นรูปแบบที่จะให้เราสร้างคุณงามความดี

เราบวชหลายปีถ้าเราไม่ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร กลับแต่จะมีโทษให้กับตัวเอง เพราะว่าการเลี้ยงชีพของเราเนืองด้วยผู้อื่น เนื่องจากญาติโยมเขามีศรัทธา เลื่อมใสในคุณพระรัตนตรัย เขาให้อาหาร ที่อยู่อาศัย

ดูแลความสะอาดทุกสบายทุกอย่าง ถ้าเราไม่ตั้งใจเราต้องมีบาป
มีกรรมแน่นอน

ความเจริญที่จะเกิดแก่เราได้มันขึ้นอยู่กับที่ความประพฤติ
ของเรา ขึ้นอยู่ที่ปฏิบัติของเรา ใจของเราต้องมุ่งพระนิพพาน
มุ่งสิ้นอาสวะ มีความตั้งใจ มีเจตนาที่จะรักษาศีล ทำข้อวัตรปฏิบัติ
อันไหนไม่ดีไม่คิด ไม่พูด ไม่ทำ นี่เป็นโอวาทของพระพุทธเจ้าที่ท่าน
ตรัสว่า “**สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง**” ชื่อว่าบาป ไม่คิด ไม่พูด
ไม่ทำ ถ้าเราทำทั้งบุญทั้งบาปมันก็กวาน...

เน้นที่จิตใจที่ปฏิบัติ... มดตัวน้อย ๆ ยุงตัวน้อย ๆ
ไม่ละเมิดไม่เปียดเปียน ความคิดที่มันไม่ดีเรื่องเล็ก เรื่องใหญ่
เรื่องน้อยเราจะไม่คิด เพราะคนเรามันบาปตั้งแต่ความคิด
ความเห็นนี้แหละ ความคิดของเราความเห็นของเราคนอื่นเขาไม่รู้
ไม่เห็น แต่เรารู้เราเห็นทั้งหมด

พระพุทธเจ้าท่านให้เราละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป
ต้องเห็นความสำคัญเรื่องความคิด บาปมันจะเกิดมาทางกาย
ทางวาจามันต้องมาจากความคิด **"ถ้าเราไม่มีhiri...ความละอาย
เราก็คิดไปเรื่อย ถ้าเราไม่มีโอตตัมปะ...ความเกรงกลัวเราก็คิดไป
เรื่อย ความคิดเหล่านี้มันทำลายตัวเรา..."**

วัดสันป่าสักวรอุโรรฆาราม ต.หนองตากาย อ.นางตอง จ.เชียงใหม่

สัมมาสมาธิคือความตั้งมั่น... พระพุทธเจ้าท่านให้เรา
ทุก ๆ คนมีจิตใจแข็งแรง เข้มแข็ง จะได้ไม่ปล่อยให้ตัวเองเสียเวลา
ในการบวชหรือว่าในการปฏิบัติธรรม

สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ มันเริ่มจากความติดความนั้น

คนเราเมื่อมันคิดไม่ดี ตรึกตรองไม่ดี มันจะกราบไหว้ตัวเอง
ได้ไหม เพราะคนคิดไม่ดี ตรึกตรองไม่ดี เป็นคนเนาใน เปียกแฉะ
มันห้ามมรรคผลนิพพานให้กับตัวเอง

การประพฤติธรรมปฏิบัติธรรมมันต้องให้ไหว้ตัวเองได้
กราบตัวเองได้ พระพุทธเจ้าท่านจึงให้เราเริ่มเข้าถึงระบบความคิด

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า เราทุก ๆ คนมันปล่อยจิตใจ
ไปมาก มันต้องมาฝึกตัวเองในภาคปฏิบัติ เครื่องบินมันบินเร็ว
ถ้าไม่มีสนามใหญ่ ๆ มันก็ลงจอดไม่ได้ ถ้าเราไม่เห็นภัยในวิญญู
สงสาร ไม่ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปมันก็หยุดตัวเองไม่ได้
การบวชของเรามันก็เป็น “โมฆะบุรุษ” เหมือนพระภิกษุนักเทศน์
ที่เทศน์เก่งในครั้งพุทธกาล สอนเขาให้บรรลุดรรมหลายร้อยรูป
แต่เมื่อพระโพธิสไปกราบพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านหัก
ให้อายว่า “ภิกษุใบลานเปล่ามาแล้วหรือ...”

พระพุทธเจ้าท่านให้เราพิจารณาตัวเอง "เราเป็นพระภิกษุ
โบลานเปล้ารีเปล้า..." ถ้าเป็นพระภิกษุโบลานเปล้าเหมือน
พระพุทธเจ้าว่าต้องพากันแก้ไข

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า พระเรา เณรเราถ้าปฏิบัติตาม
พระพุทธเจ้าแล้วอยู่ที่ไหนมันก็สบายอยู่ที่นั่นแหละ อยู่ที่ไหนก็สงบ
อยู่ที่นั่นแหละ เพราะความสงบความดับทุกข์มันอยู่ที่ใจของเรา

ที่เรามีปัญหากันเยอะ ๆ มันไม่ได้อยู่ที่ไหนมันอยู่ที่ใจ
ของตัวเอง เรากำลังมีความเห็นผิด พยายามพากันที่จะแก้ไข
ภายนอก พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ ไม่อยากแก้
ไม่อยากตาย ไม่อยากพลัดพราก ไม่อยากจน อยากจะเอาแต่
ความสุข ความคิดอย่างนี้เป็นความคิดที่เห็นผิดนะ เป็นความคิด
ที่จะไปแก้ไขภายนอก

เราต้องปรับใจหาสิ่งภายนอก ว่าอากาศมันร้อนมันก็เรื่อง
ของอากาศ เราไม่ควรไปทุกข์ทางใจ เรานั่งยุงมันเยอะก็เรื่องของ
ยุงมันเยอะ เราไม่ต้องไปทุกข์ทางใจ คนโน้นเขาเป็นอย่างโน้น
คนนี่เขาเป็นอย่างนี้ เราไม่ควรไปทุกข์กับเขาไปวุ่นวายกับเขา
เสียงมากกระทบเราเราอย่าไปว่ามันมารบกวนเรา แท้จริงเราไปหา
เรื่องเขากวนเขา

เราอยู่ที่ไหนให้เรามีความสุขมีความสุขดับทุกข์ให้มันได้
ถ้าไม่อย่างนั้นเราจะวิ่งหาความสุขขึ้นเขาลงทะเลในประเทศ
ต่างประเทศ การหาความสุขความดับทุกข์นี้ คิดไม่ถูกมันก็ดับทุกข์
ไม่ได้ คิดไม่ถูกมันก็เป็นบาปเป็นกรรม

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเราเกิดมากับโลกให้เรารู้จักโลก
แต่เราพากันมาแบกโลก...

การภาวนา การพิจารณา พระพุทธเจ้าท่านให้เราพากันคิด
อย่างนี้ มันจึงจะเข้าหาศีลหาธรรม

**"ฝึกจิตใจให้สงบอยู่กับเนื้อกับตัว
อย่าไปมายุ่งกับเรื่องข้างนอกเรื่องภายนอก
เรื่องของเราก็นั่นเรื่องของเรา
เรื่องภายนอกก็นั่นเรื่องภายนอก"**

วัดป่าภูก้อน อ.บ้านแก่ง จ.อุดรธานี

หน้าที่ของเรา... พระพุทธเจ้าท่านทรงเมตตาสั่งสอนเราให้พากันบิณฑบาตทุกวัน ชี้ก็ยกก็ไปบิณฑบาต ไม่ชี้ก็ยกก็ไปบิณฑบาต ท่านห้ามพระไม่ให้รับเงินรับทอง ไม่ให้มีทรัพย์สินสมบัติ เพื่อไม่ให้ติดสุขติดสบาย บิณฑบาตโปรดญาติโยมทุกวัน ถ้าเราไม่ไปเขาก็ไม่มีโอกาสสร้างบารมีทำบุญตัดกบาตร เหนื่อยเราก็ต้องอดทน นอกจากเจ็บไข้ไม่สบาย การบิณฑบาตก็เป็นการเจริญสติ

"มันพระไม่มีกตมาต ไม่ตรงตรงในการมีกตมาต

ก็ถือว่ามีความมกพร่อง..."

เราจะทำตัวเป็นคนพิเศษไม่ได้ หน้าที่ของเราต้องบิณฑบาตทุกวัน อย่าเอาธุระเล็ก ๆ น้อยๆ มาอ้างไม่บิณฑบาต บางที่ทำงานนิดหน่อยก็ไม่บิณฑบาต อุปัชฌาครูบาอาจารย์ก็ไม่บิณฑบาต อย่างนั้นไม่ได้ไม่ถูก ให้ถือว่าการบิณฑบาตเป็นเรื่องใหญ่

เรื่องบิณฑบาต เรื่องทำวัตรสวดมนต์ เขาต้องทำทุกวัน เพราะอันนี้เป็นหน้าที่เป็นการงาน ถ้าเราไม่ทำแสดงว่าเราชี้ก็ยก "ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อความชี้ก็ยกชี้คร้าน ธรรมเหล่านั้นไม่ใช่คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า..."

การทำวัตรสวดมนต์แสดงถึงความรับผิดชอบในการทำทุกหนตามากดี

การทำวัตรสวดมนต์เป็นกลุ่มก้อน เป็นเวลาเป็นภาคบังคับ ในแต่ละวัดนั้น ๆ มันต้องทำอย่างนี้ เพราะคนเราอินทรีย์บารมี มันต่างกัน ดอกบัวมันหลายเหล่า "ถ้าไม่ได้ทำส่วนรวม ส่วนตัว ก็ไม่ทำ ทำไปก็แบบจำใจ ตัวอยู่ที่หนึ่งใจอยู่อีกที่หนึ่ง..."

การทำวัตรสวดมนต์ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัว มีสติอยู่กับเนื้อกับตัว เพราะการทำวัตรสวดมนต์เพื่อใจเป็นบุญกุศลเป็นสมาธิ

เราควรจะขอบคุณวัดแต่ละวัดที่เขามีข้อปฏิบัติดี ๆ ที่จะได้ให้เราฝึกตน ถ้าไม่อย่างนั้นเราก็ไม่รู้ว่าจะปฏิบัติอย่างไร เพราะเราไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ

พระเราต้องคิดให้เป็นนะ... อย่างใบไม้ที่มันร่วงลง เราต้องขอบคุณใบไม้ ได้พิจารณาความเสื่อม เรากวาด เราก็ได้เสียสละ ขอขอบคุณฝุ่นร่วงใส่กุฏิเราศาลาเรา เราจะได้เช็ดได้ถู เราจะได้ทำความดี

เราเป็นคนชี้เกี้ยวเห็นแก่ตัว ใบไม้ร่วงก็ไปโทษหมด ชี้ฝุ่นมันร่วงก็ไปโทษชี้ฝุ่น นี่เพราะเราคิดไม่เป็น

"เราควรจะขอบคุณวัดแต่ละวัดที่เขามีข้อปฏิบัติดี ๆ

ที่จะได้ให้เราฝึกตน

ถ้าไม่อย่างนั้นเราก็ไม่รู้ว่าจะปฏิบัติอย่างไร

เพราะเราไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ..."

**อย่างเราตื่นตี ๓ ตี ๔ ดีมาก เราจะได้ฝึกตัวเอง
ถ้าไม่อย่างนั้นเราจะขี้เกียจแย่เลย**

ใจเรานี้จะมีเครื่องอยู่ต้องมีการมีงานให้เขา อย่างงาน
ภายนอก กิจวัตรต่าง ๆ ก็เป็นเครื่องอยู่ แต่เครื่องอยู่ภายนอกนี้ก็
ฝึกง่าย ง่ายกว่าเครื่องอยู่ภายใน เครื่องอยู่ภายในก็คืออยู่กับตัวเอง
อยู่กับความสงบ ส่วนใหญ่เราอยู่กับตัวเองไม่เป็น อยู่กับตัวเองได้
๕ นาทีก็ว่านานแสนนานแล้ว

พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าให้เราฝึกอยู่กับตัวเองให้มาก ๆ
ปล่อยใจให้เป็นธรรมชาติ พยายามอยู่กับเนื้อกับตัว อย่าไปกอดมัน
อย่าไปข่มมัน พยายามอยู่กับการเดินไปเดินมา เดินจงกรมก็ไม่ต้อง
คิดอะไรมาก พยายามอยู่กับการเดินกลับไปกลับมา ให้ใจ
อยู่กับเนื้อกับตัว มีความสุขอยู่กับการเดิน ไม่ต้องไปปรุงแต่งอะไร
เดินให้นาน ๆ ได้ทั้งออกกำลังกายได้ทั้งสติสัมปชัญญะ

นั่งสมาธิก็นั่งให้สบาย มีสติหายใจเข้าสบายออกสบาย
เราอย่าไปอยากให้มันสงบ มันไม่ถูกถ้าคิดอย่างนั้น

เรามีหน้าที่รู้ลมเข้าสบายออกสบาย ลมสั้นก็รู้ ลมยาวก็รู้
เอาตัวเองมาฝึกมาปฏิบัติ เป็นภาคปฏิบัติ

คนเรานั่งหิ้งคีนทั้งวันมันก็สบาย ถ้าเราไม่ยากให้มันเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ นี่มันนั่งมันก็อยากให้มันสงบ อยากให้ไม่ปวดแข็งปวดขา ระเบิดตัวเอง สารพัดอยาก ให้เราปล่อยวาง เพราะธรรมชาติแท้จริงอยู่ที่การไม่ปรุงแต่ง

"ฝึกไม่เรื่องมกมัตไม่เรื่อง"

ถ้าเรามกมัตถูกต้อง มันก็ไม่ใช่อองงาก..."

การมาบวชของเรา การมาประพฤติปฏิบัติของเรามันก็เจริญก้าวหน้า เราก็จะได้ช่วยเหลือตัวเองได้ ช่วยเหลือพี่น้องวงศ์ตระกูลได้

กรรมคือการกระทำก็จำแนกตัวของตัวเอง เพราะธรรมะ เพราะความดีไม่เลือกชั้นวรรณะ จีนไทยฝรั่ง การทำถูกต้องจึงเป็นสิ่งสำคัญ

การประพฤติปฏิบัติการมาบวชของเรา พระพุทธเจ้า ท่านให้เราฝึกจิตยืนอย่างนี้นะ พ่อแม่ญาติพี่น้องก็ยินดีในการบวชของเรา เขารออยู่ว่าอีกไม่นานเกินเราจะเป็นผู้ที่มีประโยชน์ต่อประเทศชาติบ้านเมือง

วันนี้องค์พ่อแม่ครูอาจารย์เมตตาแนะนำธรรมะมาให้ทุกท่าน
ทุกคนน้อมจิตใจเข้าหาการประพฤติปฏิบัติ ว่าเราต้องประพฤติ
ปฏิบัติอย่างนี้มันจึงจะถูกต้องและเกิดประโยชน์ พระพุทธเจ้า
พระธรรม พระสงฆ์จะได้มารวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่จิตใจ
ของเรา เราจะได้กราบไหว้บูชาตัวเองได้...

เข้าวันอังคารที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕
ณ วัดป่าที่ปาราม ตำบลบ้านแก่ง อำเภอตรอน จังหวัดอุดรดิตถ์

กฐินสามัคคี...

วันนี้เป็นวันทอดกฐินประจำปีวัดป่าสมบัติเจริญ...

พระพุทธเจ้าท่านทรงเมตตาให้พระรับผ้ากฐิน ทำอัฐบริขาร และเปิดโอกาสให้ญาติโยมพากันได้ทำความดีสร้างบารมี เป็นความเมตตาของพระพุทธเจ้า หน้าฝนพระอยู่จำพรรษา ๓ เดือน หลังจากออกพรรษา ท่านก็เมตตาให้หาผ้าเพื่อเป็น อัฐบริขารในการประพฤติปฏิบัติ ถือว่าเป็นธรรมเป็นวินัย เป็นพระเมตตาที่พระองค์ ทรงประทานให้แก่พระ

วัดเราเป็นกฐินสามัคคี เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคนมาถวายผ้า ถวายบริขารได้ทุกคน ได้มาตั้งโรงทาน มาจัดอำนวยความสะดวก เพื่อถวายเป็นบริวารกฐิน

งานกฐินนี้ชื่อว่าเป็นงานที่ได้บุญใหญ่ มีอานิสงส์ใหญ่ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่จะได้มาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าก็เคย ได้ถวายกฐินมาก่อน พระอรหันต์ที่จะได้มาเป็นพระอรหันต์ก็ต้อง เคยได้ถวายกฐินมาก่อน การถวายผ้ากฐินพระพุทธเจ้านั้นเป็นการ ถวายผ้า ถวายอัฐบริขารที่สมควรแก่สมณะบริโภคเพื่อการ ประพฤติธรรมปฏิบัติธรรม ไม่นั้นเรื่องปัจจัย เรื่องเงินเรื่องทอง

เรื่องรายรับรายจ่าย ทุกคนจึงมีโอกาสถวายผ้าได้ทุก ๆ คน "ทางวัดก็อย่าไปต้องการปัจจัย เงินทอง ให้เป็นธรรมเป็นวินัย..." เรื่องความเจริญของวัดมันขึ้นอยู่กับที่เจ้าอาวาส ตลอดจนพระภิกษุสามเณร ถ้าเจ้าอาวาสเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ วัดของเรา ก็เจริญเอง เพราะวัดนี้สำคัญที่เจ้าอาวาส

พระรัตนตรัยได้แก่พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ เป็นสิ่งที่ประเสริฐ เป็นผู้นำสัตว์โลกออกจากวิภวัญจะสงสาร พระสงฆ์ ก็คือเป็นหนึ่งในรัตนะทั้งสามนั้น ทุกอย่างจึงสำคัญอยู่ที่เจ้าอาวาส ถ้าเจ้าอาวาสปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เน้นพระธรรม เน้นพระวินัย เน้นข้อวัตรปฏิบัติ ทุกอย่างมันจะดีหมด

ขอให้เจ้าอาวาสเอาพระธรรมเอาพระวินัยเป็นที่ตั้งจริง ๆ อย่าให้มีความขาดตกบกพร่องในพระธรรมพระวินัย วัตถุต่าง ๆ โบสถ์ ศาลา ห้องน้ำ ห้องสุขา ไม่อยากได้มันก็มีมาเอง... เพราะความดีเป็นธนาคารบุญ เจ้าอาวาสจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เจ้าอาวาสดี พระเณรญาติโยมก็เคารพนับถือ ให้ความรัก ความเกรงอกเกรงใจ ปัญหาต่าง ๆ มันขึ้นอยู่กับผู้นำขึ้นอยู่กับเจ้าอาวาส ไม่ว่าจะเจ้าอาวาสวัดไหน พระพุทธเจ้าให้เราตั้งอกตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติ อยุ่ได้ประมาท อยุ่ได้เพลิดเพลिनหลงไปทางวัตถุ

วัดสันป่าสักวรวิหารธรรมาราม ต.หนองควาย อ.นางทอง จ.เชียงใหม่

คำว่าวัดเจริณุนั้น ศาสนาเจริณุนั้น หมายถึงพระธรรมวินัย อยู่ในวัดนั้นอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง มีความสมบูรณ์ด้วยข้อวัตรปฏิบัติ พระพุทธเจ้าส่งพระอรหันต์ชีนาสพไปเผยแผ่พระพุทธศาสนา ท่านเน้นไปที่จิตที่ใจ ไม่ได้เน้นไปทางวัตถุ เพื่อเปลี่ยนแปลงจากทำผิดให้ได้ทำถูก ทำดีให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ศาสนาเจริณูจึงเป็นจิตใจของพระที่เจริณู จิตใจของโยมที่เจริณู ถ้าพระเราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบก็จะทำให้วัดเจริณูให้สังคม ประเทศชาติเจริณู เพราะมีครูบาอาจารย์พระเจ้าพระสงฆ์ เป็นตัวอย่างเป็นผู้นำ

พระพุทธศาสนาที่งดงามในเบื้องต้นก็คือศีล งามท่ามกลาง ก็คือสมาธิ งามในที่สุดก็คือปัญญา

ศีลคืออะไรล่ะ....?

ตัวพระศาสนาแท้ ๆ ก็คือ “ศีล” คือ “ข้อวัตรปฏิบัติ” ที่ออกจากความโลภ ความโกรธ ความหลง ไม่ทำตามใจเราที่ผิด ๆ ไม่ทำตามผู้อื่นที่ทำผิด ๆ

สมาธิก็ได้แก่ ความตั้งมั่น ปราศจากความโลภ ความโกรธ ความหลง มีสติสัมปชัญญะที่สมบูรณ์แข็งแรง ไม่หวั่นไม่ไหวไม่โยก ไม่คลอน ตั้งมั่นในความดีตลอดกาลตลอดเวลา

ปัญญาหมายถึง ความรู้จักรู้แจ้ง ไม่ทำตามความอยาก ทำสิ่งที่ดีที่ถูกที่ต้อง พวกกันทำตามตัวเองมันทำให้เรื่องไม่มีก็มีเรื่อง ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ปัญญาหมายถึง ตัดกรรมตัดกิเลส ตัดภพตัดชาติ อย่างนี้เรียกว่า “ปัญญา” เน้นเฉพาะเรื่องที่พัฒนา จิตใจคุณธรรมของตัวเองโดยเฉพาะ เป็นการดับทุกข์ เป็นการทำให้ที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งหลายทั้งปวง เพราะปัญหาต่าง ๆ มันอยู่ที่ จุดนี้ตรงนี้

ศาสนาของเราเน้นมันขลัง มันศักดิ์ มันสิทธิ์ มันสูงส่ง แต่ผู้ที่มาบวชมาปฏิบัติ พวกนี้ย่อหย่อน มีความขาดตกบกพร่อง ไม่ทำตามพระธรรมพระวินัย

เดี๋ยวนี้เรากำลังบริโภคบุญ บริโภคกุศล บริโภคความดี บารมีของพระพุทธเจ้าที่โยมเขาถวายทาน เขาอุปัถุม์อุปัฏฐากนั้น ไม่ใช่ความดีของเราเป็นความดีของพระพุทธเจ้า ให้เจ้าอาวาส ให้พระให้เณรเข้าใจนะ ถ้าไม่เข้าใจเดี๋ยวมันจะลืมหืมตา

วัดสันป่าสักวรอุโธธรรมาราม ต.หนองควาย อ.นางทอง จ.เชียงใหม่

พระณรรถึงมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างบารมี...
จะได้ฟังความดี ฟังธรรม ฟังวินัย จะได้เข้าใจคำว่า “ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน”... “ทำดีได้ดี” จะได้ถึงความสุขความดับทุกข์ที่แท้จริง

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ดีแล้ว เพียงแต่เราพากันประพฤติปฏิบัติ พากันสืบทอดต่อยอดพระพุทธศาสนา

พระพุทธเจ้าท่านมีเมตตาสร้างบารมีมาจนได้เป็นพระพุทธเจ้า เราไม่ได้ค้นคว้าอะไรเป็นเพียงผู้ปฏิบัติตามเท่านั้น เหมือนของที่มันมีอยู่แล้วเราเพียงแต่เป็นเพียงผู้บริโภคเท่านั้น

ทุกวันนี้ ไอที เทคโนโลยีเค้าก็พัฒนากันไปไกล พระเราก็หลงประเด็นตามไปกับเค้า หลงลัทธิธรรมะ ลัทธิวินัยที่เป็นของประเสริฐ สมาคือที่ว่าตั้งมั่นในธรรมในวินัยก็พากันทิ้งหมด **ตบะที่บำเพ็ญมากก็เป็น “ตบะแตก”**

เจ้าอาวาสต้องหนักต้องแน่น ต้องแข็งแรง ตบะอย่าไปแตก อย่าไปโอ้อวดญาตีโยมเค้า อย่าไปตามญาตีโยมเค้าทางโลก ๆ โยมเค้ามีโทรศัพท์ก็ไปอยากมีกับเค้า โยมเค้ามีคอมพิวเตอร์ก็อย่าไปอยากมีกับเค้า โยมเค้ามีไอแพด ไอโฟนก็อย่าไปอยากมีกับเค้า เราต้องเป็นปุชนียบุคคล เราต้องเป็นผู้นำทั้งกายทั้งใจ เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ ศาสนามันจึงจะเจริญได้ กุลบุตรลูกหลานที่เค้าได้เข้ามาบวชจะกัวัน จะกี่เดือน ให้เค้าได้มาประพฤติปฏิบัติ ได้มาพบ

ศาสนาอันบริสุทธิ์ที่แท้จริง ให้เขาได้เข้าใจพระธรรมคำสั่งสอนว่า เป็นของดีจริง ๆ ประเสริฐจริง ๆ อย่าให้เค้าต้องมาทำตาม ความอยาก ตามกิเลสของเจ้าอาวาส

การสร้างวัดสร้างกุฏิที่พักอาศัยมันก็ลำบาก มันก็จำเป็น เพื่อเป็นที่อยู่ เป็นอารามของพระเจ้าพระสงฆ์ได้พักอาศัยประพฤติ ปฏิบัติธรรม วันพระวันศีลวันสำคัญในทางพระศาสนาญาติโยมเค้า จะได้มาร่วมรวมกันประพฤติปฏิบัติทำกิจกรรมสร้างบุญสร้างกุศล เหมือนกับที่เรากำลังปฏิบัติในวันนี้

เราต้องเน้นศีลเป็นที่ตั้งเป็นบรรทัดฐาน ศีลนี้แหละคือ ความเป็นพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ คนเรานี้ถ้ามัน ขาดศีลมันเป็นได้แค่เพียงคน ถ้าเรามีศีลเราจึงจะเป็นมนุษย์ทั้ง ทางกายและทางใจ ถ้าไม่มีศีลเป็นได้แค่เพียงคน “**ทำทั้งดีทั้งชั่ว มั่วไปหมดเค้าเรียกว่าคน**” ถ้ามนุษย์แปลว่า ผู้มีจิตใจสูงไม่ทำ บาบทั้งปวง ทำกุศลให้ถึงพร้อมเค้าเรียกว่ามนุษย์ เป็นมนุษย์ ทั้งทางกายเป็นมนุษย์ทั้งทางใจ

วันนี้เรามาร่วมรวมกันทอดกฐินที่วัดป่าสมบัติเจริญฯ เพื่อดำรงพระธรรมพระวินัย เพื่อสร้างข้อวัตรปฏิบัติให้ พระพุทธศาสนาเจริญงอกงาม โยมบ้านสมบัติเจริญนี้ดีมาก

ดีพิเศษ เป็นผู้ตั้งมั่นในพระรัตนตรัย ในพระธรรมวินัย มีความรัก
มีความสามัคคี พวกกันสร้างชาติตั้งมั่นในพระรัตนตรัย

วันนี้พ่อแม่ครูอาจารย์จึงได้มีเมตตามาเป็นประธานในงาน
ทอดกฐินสามัคคีเพื่อให้กำลังใจแก่พระเถระญาติโยมประชาชนและ
มหาชนทั้งหลาย

ขออนุโมทนากับพ่อแม่ครูอาจารย์หลาย ๆ สาขาที่มีเมตตา
มาร่วมงาน ตลอดจนถึงญาติโยมที่เดินทางไกลมาทอดกฐินสามัคคี
มาถวายความสะดวก ขออนุโมทนาที่ญาติโยมได้มาตั้งโรงงาน
ถวายอุปัชฌาย์ อำนวยความสะดวกทางด้านการจราจร .....

เข้าวันเสาร์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

ณ วัดป่าสมบัติเจริญธรรมาราม อ.เสิงสาง จ.นครราชสีมา

ให้อิโวกาทเจ้าอาวาสและประธานสงฆ์

วันนี้เป็นวันรวมงานทอดกฐินของวัดป่าภูคีธรรมาราม อ.เกษตรสมบูรณ์ จ.ชัยภูมิ ในวันพรุ่งนี้ก็เป็นวันทอดกฐินสามัคคี

ทางฝ่ายพระสงฆ์และฝ่ายญาติโยมก็ได้ช่วยกันจัดเตรียมสถานที่ จัดที่อยู่ที่พักต้อนรับ ครูบาอาจารย์ญาติโยม จัดเตรียมระบบน้ำ ระบบไฟ ญาติโยมก็พากันมาตั้งโรงทาน เตรียมอาหาร เครื่องดื่ม ที่จะบริการผู้ที่มาร่วมถวายผ้ากฐิน ถวายพระเจ้าพระสงฆ์ที่มาร่วมในงาน...

งานกฐินก็ถือว่าเป็นงานใหญ่นะ ที่พระพุทธเจ้าทรงเมตตาให้พระที่อยู่จำพรรษาในกาลฤดูฝน ๓ เดือน หลังจากออกพรรษาก็ทรงเมตตาอีก ให้พระที่อยู่จำพรรษาได้มีโอกาสรับผ้ากฐิน และอัฐบริวาร ขณะเดียวกันก็เปิดโอกาสให้ญาติโยมมหาชนคนส่วนใหญ่ผู้มีศรัทธาได้สร้างความดี ได้สร้างบารมีกัน ได้ถวายทาน ได้ตั้งโรงทานซึ่งเป็นเหตุปัจจัยให้ได้สร้างบุญสร้างกุศลความดี สร้างบารมีเข้าสู่มรรคผลพระนิพพาน

พระพุทธเจ้าท่านเป็นผู้เห็นภัยในวัฏฏะสงสาร เพราะคนเราเกิดมาแล้วก็แก่ เกิดมาแล้วก็เจ็บ เกิดมาแล้วก็ตาย มีการเวียนว่ายตายเกิดซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่นี้แหละ “ท่านจึงพาเรา เมตตาเราพาเราสร้างความคิดสร้างบารมี...”

มนุษย์เราแปลว่าผู้ประเสริฐ แปลว่าผู้มีจิตใจสูง แปลว่า ผู้ที่ตั้งมั่นในคุณธรรมความดี "คิดดี พูดดี ทำดี" ร่างกายของเรา เป็นมนุษย์แต่จิตใจของเรามันไม่แน่อาจจะเป็นคนก็ได้ “คนคือทำ ทั้งดีทั้งชั่วระคนกันไปหมด”

ญาติโยมมีบ้านมีครอบครัว มีลูกมีหลาน มีการดำรงชีพ ดำรงวงศ์ตระกูลยากที่จะไม่ทำบาป เพราะว่าความจำเป็น มันบีบคั้น ทำให้ต้องฆ่าสัตว์ ทำให้ต้องแย่งที่ทำมาหากินกัน ทั้งที่อยู่อาศัย ทั้งอาชีพ ทั้งการงาน

เราดูคนในบ้านในเมือง ในป่าในภูเขาในทะเล ต่างก็ดิ้นรน ทำมาหากิน จุดมุ่งหมายก็คืออาหาร คือปัจจัยทั้งสี่

ปัจจัยสี่มีอะไรบ้าง คือที่อยู่อาศัย ที่ทำมาหากิน ที่ใช้นุ่งห่ม บริโภคใช้สอย ยารักษาโรคเวลาเจ็บไข้ไม่สบาย ทุกวันนี้ก็มี ยานพาหนะ มีโทรศัพท์ มีคอมพิวเตอร์ มีอะไรเยอะแยะ เพื่อสะดวกในการดำรงชีพ เพื่อจะได้ดำรงร่างกายดำรงธาตุ

ดำรงชั้นจันจนกว่าจะถึงวันที่เราละจากโลกนี้ไป เราละสังขารไป
ลูกเรายังอยู่หลานเรายังอยู่ จะได้สืบทอดกันต่อไปเป็นเผ่าพันธุ์

พระพุทธเจ้าท่านมีเมตตาสอนเราว่าการเลี้ยงชีพของเรา
ต้องเลี้ยงให้มันชอบ เลี้ยงให้มันถูกต้อง โดยไม่ให้เบียดเบียนคนอื่น
เพราะว่าเพื่อนร่วมโลกเดียวกันกับเราไม่ว่าคนหรือสัตว์ สัตว์น้ำ
สัตว์อยู่บนบก ล้วนแต่เป็นญาติเป็นพี่น้องกับเราทั้งนั้น คือเป็นผู้ที่
เวียนว่ายตายเกิดเหมือนกับเรา แล้วแต่ใครจะรับผลกระทบอะไร ไป
เกิดเป็นอะไร

การประกอบอาชีพของเราก็ต้องเว้นจากการเบียดเบียน
เช่นอาชีพค้าขายสัตว์ ค้าขายมนุษย์ ค้าขายศาสตราอาวุธ ค้าขาย
เหล้า สุรา ยาเสพติดทุกชนิด เล่นการพนันทุกชนิด ไม่ว่าจะเล่นหรือ
เป็นเจ้าของมือ

พระพุทธเจ้าท่านสอนเราไม่ให้มีอาชีพที่ไม่ถูกต้อง...

คนส่วนใหญ่มีอาชีพไม่ถูกต้อง เพราะไม่ได้เอาธรรม
เป็นใหญ่ ไม่ได้เอาธรรมะเป็นที่ตั้ง การดำรงชีพของเราถึงตั้งอยู่บน
รากฐานของการเบียดเบียนคนที่ด้อยโอกาสกว่าเรา ถ้าเราไม่หยุด
ไม่เบรکتตนเองคนอื่นต้องเดือดร้อนแน่นอน

ในหลวงของเรา พระพุทธเจ้าของเรา
ท่านจึงให้มีเศรษฐกิจพอเพียง “เพียงพอ”

เพราะคนเรามั่นอยู่ที่ความรู้จักพอ

รู้จักปรับจิตปรับใจเข้าหาธรรมะ

"ธรรมะคือธรรมชาติ"

คนเราอยู่ในโลกอยู่ในประเทศ

ความสุขใครงานน้อยกว่ากัน

ก็อยู่ที่ความเป็นผู้รู้จักพอนะ

อย่างวันนี้อากาศมันร้อน ถ้าเราไม่ปรับใจว่าความร้อนมันเป็นสภาวะธรรมมันเป็นธรรมชาติ ถ้าเราไม่ยอมรับมัน จิตใจของเราก็ร้อนรน จิตใจของเราก็เป็นทุกข์ เราก็บาบ ตกนรกทั้งเป็น เพราะอากาศร้อนเราอยากให้มันเย็น

อย่างเรามีครอบครัว มีฐานะเท่านี้ ๆ เราก็มีความสุข ถ้าเราไม่พอใจเราก็ไปกู่หนี้ยืมสิน เราก็มืดทุกข์ถ้าเราอยากรวยกว่านี้ เราก็มืดความสุขกับการทำงาน ไม่ใช่ความอยากทำให้เรามีความสุข

การเสียดสละคือความสุข... มนุษย์เราติดสุข เห็นแก่ตัว ไม่อยากทำก็อยากได้ ทำน้อยก็อยากจะได้มาก ไม่รู้จักพอ ไม่ยอมรับความเป็นจริง เราอยากจะอยู่ดีกินดีสบายกว่านี้ พระพุทธเจ้าท่านให้เราขยันหมั่นเพียร เสียดสละ รับผิดชอบ ไม่ตกในอบาย ไม่ซี้เกียจซี้คร้าน

คนที่เกียจซี้คร้าน ติดสุขติดสบายเร็วกว่าตนมา...

เมื่อเป็นคนบาปติดสุขติดสบายก็เป็นคนยากจน เรียนก็มั่งคั่งเพราะว่าซี้เกียจซี้คร้าน ไปทำอะไรมันไม่ได้ดิบได้ดี เพราะ มันซี้เกียจซี้คร้าน “ความซี้เกียจซี้คร้านจึงถือว่าเป็นบาป”

วัดป่าทิมอ์ทวี (บุเจ้าคุณ)
ต.จันทมี อ.วนน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

คนขี้เกียจขี้คร้าน มีใจคิดไม่เป็น มีสมองใช้สมองไม่เป็น
ถึงปล่อยให้ตนเองเป็นทุกข์ขี้เกียจขี้คร้าน “ธรรมเหล่าใดเป็นไป
เพื่อความขี้เกียจขี้คร้าน ธรรมเหล่านั้นไม่ใช่คำสั่งสอนของ
พระพุทธเจ้า” พระพุทธเจ้าท่านเกียจคร้านไม่เป็น ขี้เกียจไม่เป็น

ผู้ที่จะเจริญคือต้องไม่เกียจคร้าน ต้องมีความสุขกับการ
เสียสละ มีความสุขกับการทำงาน ถ้าเราทำไปด้วยการเสียสละ
เราก็มีความสุข ถ้าเราทำไปด้วยความจำเป็น ทำเพราะถูกบังคับ
เราก็มีทุกข์ อย่างเราไปเรียนหนังสือเราก็มีความสุข คุณครู
คุณพ่อคุณแม่บังคับให้เรียน

ทำไมถึงบังคับ...? เพราะเราจะได้เป็นคนดี เป็นคนเสียสละ
เอาความรู้ไปทำการทำงาน ช่วยเหลือตนเอง ช่วยเหลือคนอื่นได้

ถ้าเราขงเขอะ มีสทางต์เขอะ มีขตภามรรดาตักต์มาก

มีภรรษาท์เขอะ มีนัคท์เขอะ มีอำนาจาสนาอย่างนี้

ถ้าใจเราไม่สงบมันจะมีความสุขได้อย่างไร...?

"เพราะความสงบความดีทุกขมันถึงอยู่ที่ใจสงบ"

คนเรามันไม่รู้จักทุกข์ ดิ้นรนหารูปหาเสียง หาลาภยศ
สรรเสริญนะ

พระพุทธเจ้าท่านสอนเราให้เป็นผู้ที่เสียสละ ทำงานเพื่อ
เป็นผู้ให้ ยินดีในการให้แล้วทุกอย่างจะดีเอง “เราสุขคนอื่นก็มี
ความสุข...”

มัจฉานาในโลกนี้หมีไม่หมี: ที่มีมัจฉาเพราะใจเรามีมัจฉา

ทำไมมันมีปัญหา...? เพราะใจของเราแก้แต่ภายนอก
ต้องแก้ภายในของเรา ยังมีมานะอัตตาตัวตน

เราก็ไปโทษสิ่งภายนอก โทษนั่นโทษนี้สารพัดที่จะโทษ
เพราะเราไม่โทษทั้งคำพูด ทั้งการกระทำของเราละ ปัญหาจึงอยู่
ที่เรานะ ไม่ใช่ว่าอยู่ที่คนอื่น

การให้ทานนี้ถือว่าได้บุญมาก ให้สิ่งของการช่วยเหลือ
การทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม แต่ก็ยังไม่ยิ่งเท่ากับการรักษาศีล
คือการมาเดินตามทางสายกลาง

วัดป่าภูก้อน (ขุขันธ์)
ต. วัวซมี อ. วัวน้ำเพ็ญ จ. นครราชสีมา

การให้ทานนี้ถือว่าได้บุญมาก
ให้สิ่งของ การช่วยเหลือ
การทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม
แต่ก็ยังไม่ยิ่งเท่ากับการรักษาศีล
คือการมาเดินตามทางสายกลาง

ศีลนี้คือความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ปราศจากความโลภ
ความโกรธ ความหลง

มนุษย์เรานี้แหละ ถ้าจิตใจเชื่อมั่นในศีล มีเจตนาที่จะรักษา
ศีล ๕ ได้นี้เขาเรียกว่าเป็นพระอริยเจ้าเป็นพระโสดาบัน

ศีลนี้คือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์...
ถ้าเรารักษาศีลรักษาธรรมเพื่อละความเห็นแก่ตัว ละตัวละตน
เขาเรียกว่าตกกระแสนพระนิพพาน

ทุกวันนี้คนส่วนมากในอุรัภมาศโลกเพื่อมารภกโลก จึงไม่กัการมารภกธรรม

การปรารภโลกอย่างไร...? คือเรายังรักษาศีลเพื่อจะได้
มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ เพื่อภพภูมิตัวเองดีขึ้น เราไม่ได้เน้นเพื่อ
ความดับไม่เหลือ ความไม่มีตัวไม่มีตน อย่างเรามา นั่งส่วนรวม
เราก็นั่งดี ตัวจริง.. แต่ถ้าเราไปนั่งที่บ้าน นั่งที่กุฏิแล้วนั่งคอดก
นั่งฟังผาอย่างนี้เรียกว่า “ปรารภโลก”

ปรารภธรรม... เราไม่ได้ตั้งใจเพื่อเข้าหาตัวธรรม ยังเข้าหา
โลกอยู่ บางคนก็ทำเพื่อให้เขานับถือเพื่อรักษาฟอร์มของเรา

แต่ที่จริงแล้วไม่ได้ทำเพื่อฝึกจิตฝึกใจ เราจึงแบกความเครียดเอาไว้
ยิ่งปฏิบัตินานโรคประสาทยิ่งมากเพราะไปสั่งสมความเครียด
เป็นโรคกลัวการนั่งสมาธิ เพราะเราไม่ได้นั่งเพื่อต่อสู้กับกิเลส
เราไม่ได้นั่งเพื่อชนะความอ่อนแอ

การประพฤติปฏิบัติ... พระพุทธเจ้าท่านเน้นพระนิพพาน
การรักษาศีลปฏิบัติธรรม ทุกอย่างเพื่อมรรคผลพระนิพพาน
ถ้าไม่ตั้งใจอย่างนี้ การเดินจงกรม การนั่งสมาธิ มันก็จะเครียด
เพราะเราไม่ได้ทำเพื่อที่จะปล่อยเพื่อที่จะวาง

ในทุกกตมปฏิมาตามพระพุทธเจ้า นั่นแหละจิตใจมันสำคัญ

อย่างบ้านเรานี้ะมันสำคัญที่คุณพ่อคุณแม่ ถ้าคุณพ่อ
คุณแม่ดี ครอบครัวนั้นลูกหลานเขาก็ดี

การพัฒนาจึงเริ่มจากการพัฒนาตนเอง... เมื่อตนเองดี
มันก็ส่งผลไปถึงครอบครัว พ่อแม่ดีลูกหลานมันต้องดี ลูกหลาน
ก็ต้องให้ความเคารพนับถือคุณพ่อคุณแม่ที่เป็นคนดี

ที่ลูกเราหลานเราไม่ดีแล้วเราไปโทษลูกโทษหลานอย่างนี้
เราคิดไม่ถูกนะ เพราะต้นเหตุมันมาจากเราที่เป็นคุณพ่อคุณแม่
เราไม่มีศีล ๕ เราไม่ไหว้วพระสวดมนต์ กินเหล้าเมายา
เล่นการพนันลูกหลานเขาจะเคารพนับถือได้อย่างไร เพราะเรตตั้ง

ของความเป็นคุณพ่อคุณแม่ของเรามันอยู่ที่ความเป็นผู้มีศีล ๕
"นี่ศีล ๕ ของเรามันต่างพร้อย บางทีมันขาดไปตั้งหลายตัว..."

อย่างเราจะเคารพใครสักคนหนึ่งมันก็หาคนเคารพยาก
เพราะหาคนดีให้เคารพมันหาลำบาก

บางคนก็คิดหนักนะว่าครอบครัวเราจะไปรอดไหม...?
"มันต้องรอด..." เพราะถ้าเราเป็นคนดีมีศีลธรรม เป็นคนขยันมัน
ต้องรอด **บางคนแต่งงานก็คิดหนักว่าเราจะไปรอดไหม...?**
ถ้าเราทำดีมันต้องรอดแน่...

ครั้งพุทธกาลผู้หญิงหลายคนมีสามีเป็นนายพรานเขาก็เป็น
พระโสดาบัน เพราะเขาเป็นคนมีศีลมีธรรม เพราะคนอื่นทำ
ก็ช่างหัวเขา "ความดีมันดีออกมาจากใจ" ถ้าเราเป็นคนไม่ดีสามี
ก็คนไม่ดี "ไม่ดีกับไม่ดีมารวมกันมันก็แยกลงไปอีก"

ศุภโศภโศภโศภโศภโศภ...

ถ้ามันตนดีจะอยู่ในโลกนี้แล้วไม่พออยู่พอกิน...!

นี่มันความดีผิด มีดีความนั้นผิด

ถ้าเราเป็นคนดีมีศีลมีธรรมคนเราทุกคนก็รัก เคารพเราดี
ชายของก็ดี คนอยากไปซื้อ ทุกคนอยากเป็นเพื่อนกับเราเพราะเขา

ได้คบกับเราแล้วมันเป็นมงคล อย่างเราขายของเบ็ดเตล็ด ของกิน
ของใช้ เราคิดว่าจะขายของเพื่อดูแลคนอื่น ช่วยเหลือคนอื่น
เพราะว่าชาวบ้านเขายากจน มีความทุกข์ทั้งทางกายทางใจ
เราต้องดูแลเขา เราไม่ขายแพงอย่างนี้แหละ

ถ้าเราขายแพง เราอาจจะขายได้หนึ่งหมื่นบาท แต่ถ้าเรา
ขายถูกเราอาจจะขายได้วันละหนึ่งแสนบาท หรือหลายแสน
ถ้าไปคิดดูยอดมันจริง ๆ กำไรมันได้มากกว่าขายแพงเสียอีก
และก็ได้บุญได้กุศลอีกนะ

คนเรามันเน้นแก่ตัวมันเลยมองไม่เห็นความทุกข์

ไม่เห็นความสว่าง เพราะจิตใจมันมืด ไม่มีปัญญา

อย่างเรานี้แหละ... โยมผู้ชายที่แต่งงานมีครอบครัว เราตั้งไว้ในใจเลย เรามาบวชเป็นพระไม่ได้เพราะว่าเราต้องดูแลพ่อแม่ วงศ์ตระกูล เราเอาผู้หญิงมาเป็นภรรยา ให้เราสมาทานเลย ว่า เราจะไม่ทะเลาะวิวาท เราจะตั้งมั่นในความดี เราจะเสียสละ เพราะเราแต่งงาน ก็เหมือนกับเราเอาอีกคนหนึ่ง มาร่วมสุขทุกข์ไปจนหมดลมหายใจ เพื่อสร้างความดีสร้างบารมี เราจะรักษาความดีเหมือนรักษาดวงตาของเรานี้แหละ

วัดป่าภูก้อนกวีธรรมาราม ต.วังน้มี อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

ความดีนั้นเหมือนพระพุทธรูปที่สวยงามที่สุดในโลก เราจะ
ไม่ทำลาย เพราะทำลายแล้วทำคืนได้ยาก “**ผู้ที่จะมีครอบครัว
จึงต้องคิดไว้แบบนี้...**”

พระพุทธรูปเจ้าท่านให้เราคิดอย่างนี้ เราต้องเอาใจคนอื่น
เราอย่าไปให้คนอื่นมาดูแลเราเอาใจเรา มันเห็นแก่ตัว มันใช้ไม่ได้
เป็นสามีแล้วให้ภรรยาเอาใจตนเอง อย่างนี้เป็นคุณพ่อเห็นแก่ตัว
หลงในความเป็นใหญ่ ช่มเหงภรรยา ลูกหลานมันต้องเอาใจ

เราเป็นภรรยาก็เหมือนกันนะ เราต้องเอาใจสามี เอาใจลูก
ให้สมควรกับความเป็นแม่

“แม่” แปลว่าผู้ประเสริฐ ผู้ให้ เป็นพระอรหันต์ประจำบ้าน
แม่คือผู้ใจดี แม่นี่เปรียบเสมือนแผ่นดิน เปรียบเสมือนแม่น้ำ
เขาถึงยกพระคุณของแม่เป็นที่ยิ่งใหญ่ อยู่ในกองทัพเขาถึงเรียกว่า
"แม่ทัพ..."

คนเรานี้ไม่ว่าใครต่อใครนะ อายุ ๗๐ ปี ๘๐ ปี ๙๐ ปี
เวลาเจ็บไข้ไม่สบายคนที่ร้องหาคือแม่

คนเรานี้ถ้ามีแม่ดีมันมีความสุขมาก คนเรานี้ถ้าครอบครัว
แตกแยกกันจึงทำให้ลูกหลานเป็นปัญหาต่อบ้านเมืองต่อสังคม
นี้เพราะมาจากคุณแม่ที่ไม่ได้มาตรฐาน

ทุกคนให้เข้าใจไว้นะผู้หญิงทั้งหลาย... ว่าเรานี้คือผู้ที่สำคัญที่สุดของโลก ถ้าใครมีความบกพร่อง ต้องเอาใหม่อย่าไปโทษลูก อย่าไปโทษสามี ต้องมาเพิ่มความดี เพิ่มมาตรฐานให้กับตนเอง ครอบครัวจะดีอยู่ที่พ่อแม่ “จำไว้” เราบกพร่องอะไร...?

ตั้งใจรักษาศีล ๕ อย่าไปพูดมาก “ปากทุกคนมันไม่มีสติ ชอบติดะเบิด” อย่าเป็นคุณแม่ปากกระเบิด ลูกเราถ้าเราว่าเขาดี เขาก็ดี ถ้าเราว่าเขาไม่ดี เขาก็ไม่ดี เขาก็เป็นอย่างเราพูดหมด ต้องใช้คำพูดให้เป็น

เด็กอายุ ๕-๑๐ ขวบ พระพุทธเจ้าท่านให้เราให้กำลังใจ รู้จักพูดชมลูกว่าเป็นคนดี เป็นคนขยัน รู้จักคบเพื่อน มั่นดีมาก ต้องรู้จักพูดอย่างนี้

ไม่ว่าเป็นหญิงเป็นชายต้องเปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดี ครอบครัวของเขาถึงจะมีความสุข สงบ ร่มเย็น

เอาความดีมาไว้ที่กายของเรา ที่วาจา ที่ใจของเรา เป็นผู้สร้างวัตรปฏิบัติให้กับตัวเราให้กับครอบครัวของเรา เพราะว่าเราเป็นพ่อบ้านเป็นแม่บ้าน

เมืองชัยภูมิเป็นเมืองแห่งความดีเป็นเมืองแห่งชัยชนะ ที่อุดมสมบูรณ์ด้วยคุณธรรมความดี เป็นที่อยู่ของคนดี

วันนี้เรามาร่วมรวมกันเพื่อเตรียมงานกฐินสามัคคี พຽ່งนี้เราก็จะได้ร่วมกันทอดกฐินสามัคคีเพื่อต่อยอดสืบทอดพระพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าประธานพรและทรงมีพระเมตตา

ครอบครัวนี้สำคัญอยู่ที่คุณพ่อคุณแม่ ถ้าเป็นวัดเรานี้สำคัญอยู่ที่เจ้าอาวาส สำคัญอยู่ที่ประธานสงฆ์ วัดเราจะเจริญหรือจะเสื่อมนี้อยู่ที่เจ้าอาวาสประธานสงฆ์ ถ้าเจ้าอาวาสประธานสงฆ์เคร่งครัดในพระธรรมวินัย วัดก็เจริญ ชลัງ คักดีสิทธิ

วัดทั้งหลายต้องมานั้นที่เจ้าอาวาส เน้นที่ประธานสงฆ์ ถ้าเจ้าอาวาสเคร่งครัดในพระวินัยทุกข้อ กิจวัตรก็เคร่งครัด สม่่าเสมอไม่ขาดตกบกพร่อง ผู้ที่เป็นลูกวัดหรือแม่ชี ญาติโยมเขาก็เคารพนับถือ

วัดเรานี้สำคัญที่เจ้าอาวาสนะ

ศาสนาจะเสื่อมหรือจะเจริญ ตอม่อไมเลขว่ามันอยู่ที่เจ้าอาวาส

วัดสันป่าสัก อ.ธรรมาราม

ต.หนองตาวง อ.นางทอง

จ.เชียงใหม่

เจ้าอาวาสทุกรูปต้องเคร่งครัดในพระวินัย อย่าเป็นเจ้าอาวาสโง่ ๆ ไม่ฉลาด ฟรีสไตล์ เจ้าอาวาสต้องรู้ผิด ถูก ดี ชั่ว ต้องเอาธรรมเป็นใหญ่ เอาวินัยเป็นใหญ่ พาพระเถรญาติโยมทำความดี อย่าไปโทษคนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ ทะเลาะกับคนนั้น ทะเลาะกับคนนี้ อย่าไปโทษ...!

ต้องโทษเจ้าอาวาสนี้แหละ...

เพราะเจ้าอาวาสนี้ขาดตกบกพร่องในข้อวัตรและพระธรรมวินัย ถ้าเจ้าอาวาสดีทุกอย่างก็จะค่อย ๆ ดีไปเรื่อย ๆ ในทางที่ดี ถ้าความดีของเจ้าอาวาสไม่มี พระ เณร ญาติโยมเขาก็ไม่เกรงใจนะ

เจ้าอาวาสทุกรูปไม่ใช่ของเล่นนะ...อย่าพากันอ่อนแออะไรก็สบาย ๆ มันไม่สบายจริงนะ เดี่ยวคงเหลือแน่นะ ได้เป็นเจ้าอาวาสแล้วอย่าไปหลงตัวตน ต้องนอนดึกตื่นแต่เช้า พุดเป็นตัวอย่าง ทำเป็นตัวอย่าง เป็นที่พึ่งของพระได้ เป็นที่พึ่งของเณรได้ เป็นที่พึ่งของโยมได้

เจ้าอาวาสทุกองค์ต้องพิจารณาว่าเราเป็นที่พึ่งของเพื่อน สหธรรมิก เป็นที่พึ่งของญาติโยมได้หรือยัง เพราะรัตนตรัยหรือแก้ว ๓ ประการ คือ พระพุทธ พระธรรม พระอริยสงฆ์ ให้พิจารณาว่าจิตใจของเราเป็นพระอริยเจ้าหรือยัง พระพุทธเจ้า

ท่านถามเราอย่างนั้น “คืนวันล่วงไป ๆ เจ้าอาวาสทั้งหลาย
ท่านทำอะไรกันอยู่...?”

อย่าไปวางแผนที่จะเอาสิ่งของทั้งหลายทั้งปวงจากญาติโยม
เขา จะสอนให้เขาทำบุญ เจ้าอาวาสต้องเสียสละก่อน บางทีโยม
เขาก็เอือมระอาเหมือนกันนะ

วัดแต่ละวัดมีเจ้าอาวาสไม่ได้มาตรฐาน แค่นำพิธี สวดผี
แต่ยังไม่ได้มาตรฐาน คิดแต่จะไปจุดดงค์ที่โน่นที่นี้ นั่นละใจของ
เจ้าอาวาสมันเป็นดงใหญ่ ต้องบากบันฝ่าฟันเรื่องฟรีสไตล์
เรื่องตกอยู่ในอำนาจของการกินการนอนอยู่นี้ ต้องเพิ่มความ
ขยันหมั่นเพียร เพิ่มความดีความงามให้สมควรกับความ
เป็นพระเถระ เป็นพระมหาเถระ

แต่ละวัดดูมันเศร้าหมองเสื่อมโทรม เพราะว่าเจ้าอาวาส
ไม่ได้บากบันไม่ได้พากัน เป็นที่พึ่งของพระของโยม
เถียงพระพุทธรเจ้า ปฏิบัติไม่ดี ปฏิบัติไม่ได้มาตรฐาน
ปฏิบัตินี้มันต้องสม่ำเสมอ ถ้าไม่อย่างนั้นมันเปรียบเสมือนกับ
ทำอาหารปรุงรสนี้แหละ เอาผักชีโรยหน้าดูดี...

พระพุทธรเจ้า องค์พ่อแม่ครูอาจารย์ท่านอาราธนา นิมิตต์
ครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ที่เป็นประธานสงฆ์เป็นเจ้าอาวาส
ให้ตื่นตัวตื่นใจ พากันประพฤติปฏิบัติธรรม ให้สงสารตัวเอง

สงสารพระเถรญาติโยมเขาก็พาเขารักษาศีลรักษาธรรม
สร้างข้อวัตรปฏิบัติ เดี่ยวทุกอย่างก็จะค่อยดีไปเรื่อย

ใครจะเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่ไหนก็ให้พากันสร้างความดี
ความเจริญในที่นั้น ๆ “ความดีความเจริญก็หมายถึง พัฒนาตนเอง
เข้าถึงความ เป็นพระอรียเจ้า”

วัดเรานั้นเจริญดี กุลบุตรลูกหลานมาบวชตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ
เจ้าอาวาสบอกดีสอนดี กราบไหว้ได้ถึงอกถึงใจร้อยเปอร์เซ็นต์
อย่างนี้มันก็ไม่เหนื่อย เพราะเจ้าอาวาสทำดีเป็นตัวอย่าง เสียสละ
เป็นตัวอย่าง มีประโยชน์มาก สำคัญมากนะ

ถ้าไม่อย่างนั้นเราสร้างวัด ๆ หนึ่ง เสียเงินเสียสตางค์มาก
พอสมควรมันจะไม่เกิดประโยชน์ เพราะเราพากันสร้างแต่วัตถุ
พากันอยู่พากันกินพากันใช้ไปวัน ๆ “ศาสนาเสื่อมมันเสื่อมมาจาก
เจ้าอาวาสนี่แหละ...!”

ต้องเป็นหลัก... ลูกหลานที่เขามาบวช ๗ วัน ๑๐ วัน
๑ พรรษา ก็สึกไป ญาติโยมเขาก็รักษาศีล ๕ ศีล ๘ วันพระวันหยุด
เขาก็มาปฏิบัติธรรม เรามีบ้านและก็มีวัดอย่างนี้อยู่ร่วมกันไป
สร้างบารมีร่วมกันไป

วัดอุตรดิตถ์ธรรมาราม (แม่โจง) ต.ถ้ำนันทาม อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์

เจ้าอาวาสที่มาวันนี้ให้เอาไปปรับปรุงตนเอง พระหนุ่ม
เณรน้อย หรือผู้ที่กำลังจะบวช ถ้าบวชไม่สึกก็ต้องเป็น
ครูบาอาจารย์เป็นเจ้าอาวาสก็ต้องตั้งใจนะ

กฐินสามัคคี... งานกฐินนี้เกิดจากความเมตตาของ
พระพุทธเจ้า ท่านบำเพ็ญบารมีหลายภพหลายชาติจนกระทั่งตรัสรู้
อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณจนกระทั่งประกาศศาสนาจนได้มี
พุทธบริษัท มีพระภิกษุ ภิกษุณี อุบาสกอุบาสิกา ท่านทรงเมตตา
วางหลักธรรมหลักวินัยเพื่อให้ทุกท่านตั้งมั่นในความดี

ถ้าปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าเราทุกคนต้องได้เป็นพระอริยเจ้า
แน่นอน ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงผู้ชายตามสมมุติ จึงได้มีวัดวาอาราม
ให้พระอยู่จำพรรษาในฤดูฝน เมื่อออกพรรษารับกฐิน พระพุทธเจ้า
ท่านก็ทรงเมตตาเปิดโอกาสให้พระรับผ้ากฐิน มหาชนได้ถวาย
ผ้ากฐิน

การทำบุญกฐิน... วัดเราเป็นกฐินสามัคคี เน้นให้ทุกคนได้
ถวายผ้ากัน พระพุทธเจ้าไม่ให้เรามุ่งเงินทอง มุ่งเฉพาะสำหรับผ้า
และอัฐบริวาร พระเราโยมเราอย่าไปคิดเลยเถิดเรื่องปัจจัยมันจะ
ไม่ถูกต้องตามหลักที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน

ให้เจ้าอาวาสทุกเจ้าอาวาสคิดว่า ถ้าวัดเราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เดียวมาชวนเขาเคารพนับถือเลื่อมใส ประชาชนเขาจะนำปัจจัยสีมาถวายเราเอง

พระพุทธเจ้าท่านวางหลักข้อวัตรปฏิบัติที่ดั่งงาม “ศีล สมาธิ ปัญญา” จะเป็นเหมือนมีธนาคารใหญ่อยู่ในตัว ความดีถึงพร้อมแล้วอะไรมันก็ไหลมาเทมา ไม่อยากได้ก็ได้

ขอให้ความดีของเจ้าอาวาสถึงพร้อม ความดีของพระของเณรถึงพร้อม อย่าไปมุ่งแต่ กุฏิใหญ่ ศาลาหลังใหญ่ ห้องน้ำหลายห้องใหญ่ ๆ มีรถหลาย ๆ คัน ฯลฯ อย่าไปคิดอย่างนั้น

ให้เราเน้นความดีที่มันถูกต้อง เราอย่าไปโอ้อวดว่าเขาใหญ่โต มีเงินมีทอง มีญาติโยมเยอะ อย่าไปโอ้อวดเขาอย่างนั้น มันไม่ใช่ทางดำเนินของพระอริยเจ้า

พระพุทธเจ้าของเราท่านสอนเราว่า สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นเพียงขยะมูลฝอยเท่านั้น ให้เรามุ่งมรรคผลพระนิพพาน ทำจิตใจให้มันสงบร่มเย็น

การทอดกฐินมันจะได้เงินทองมากเท่าไรก็ช่างหัวมัน ถ้ามันได้น้อยก็ให้พอใจ ถ้ามันได้มากก็ให้พอใจ ถ้ามันไม่ได้ก็ให้

พอใจนะ ใครจะว่าเราอย่างไรเราก็ไม่ได้เป็นอย่างไร เราปฏิบัติเพื่อ
ปล่อยเพื่อวาง ไม่เอา ไม่มี ไม่เป็นอะไรทั้งนั้น

ญาติโยมที่มาจากทางไกล มาพักที่วัดป่าภูศิธรธรรมารามก็ถือ
ว่ามาเปลี่ยนบรรยากาศ เปลี่ยนที่นอนที่พัก ถือว่าทุกท่านทุกคน
ที่มา “เรามาสร้างบารมี....”

ดูพระพุทธเจ้าท่านประสูติ ตรัสรู้ ปรีณิพพาน ก็อยู่ที่
เสนาสนะป่าณะ ทรงสั่งสอนพระสาวก สั่งสอนประชาชน
ท่านก็ถือเอาความสุขความดับทุกข์ที่จิตใจเป็นที่ตั้ง รองเท้าก็
ไม่ได้ใส่ ร่มก็ไม่มี ตั้งแต่ออกบวชจนถึงเสด็จดับขันธปรินิพพาน
ท่านไม่มีความสะดวกสบายเหมือนพวกเรา

ญาติโยมทั้งหลายก็ถือว่าเรามาสร้างบารมี เรามีโอกาส
มาทำอย่างนี้เป็นสิ่งที่ดีมาก ถือว่าเรามาให้กำลังใจกัน ให้กำลังใจ
กับประชาชนที่อยู่ตามชนบท ถึงแม้จะอยู่ในทุ่งในป่าริมภูเขา
แต่หัวใจก็เต็มเปี่ยมในความสุข เรียกว่า “หัวใจเต็มร้อยนะ...”

เราระลึกถึงพระพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ท่านลำบากกว่า
เราเยอะ ท่านสมบุกสมบันมาก อันนี้พวกเรายังมียานพาหนะ
ระยะทาง ๑๐๐ กิโลเมตร หลายร้อยกิโลเมตร รถวิ่งแป๊บเดียว
ก็ถึงแล้ว

พระพุทธเจ้าท่านเดินทางไปโปรดเวไนยสัตว์ ท่านไม่มี
ยวดยานพาหนะ ท่านทรงดำเนินด้วยพระบาทเปล่า อันนี้ถ้าจะ
ว่าไปพวกเรามันยังเอาเปรียบพระพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์
ท่านก็ลำบากกว่าจะได้เป็นพระอรหันต์

ขออนุโมทนากับญาติโยมที่พากันมาจัดสถานที่ ทำอาหาร
น้ำปานะ บำเพ็ญมหาทาน เพื่อที่จะต้อนรับทุกคนที่จะมา
ทำความดี ถือว่าทำดีแล้ว ถูกต้องแล้วนะ พระพุทธเจ้า
ท่านอนุโมทนา ครูบาอาจารย์ท่านอนุโมทนากับพวกเรา พຽ່งนี้ก็ให้
พากันตื่นแต่เช้าบำเพ็ญบารมีกันต่อนะ...

คำวันพุธที่ ๒๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

วัดป่าภูศิขรमारาม ต.บ้านหัน อ.เกษตรสมบูรณ์ จ.ชัยภูมิ

วัดป่าแก้ว (ภูเขาทอง)
ต.วัดใหม่ อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

Prof. Y. P. P. P.